

HAYDİ

Mayıs-Haziran 2023

19. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Mayıs-Haziran 2023
19. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Cevher Tat

Ayraç

5 Emre Bayraktar

Öykü

6 Aslı Ekici - Yirmi İki Yıldır Susan Kadın

8 Levni Hakan Şahin - Lütfen Gelen Yolculara Bir Şans Daha Veriniz

12 Özden Selim Karadana - Sahibinden Kiralık

17 Günsu Özkarar - Kirpiler Gibi

23 Defne Kar - Oyuncakçı ve Sonrası

27 İlker Çalışkan - Small Talk'u Beceremeyen Biriyle İngilizce Konuşamazsın

29 Eren Sülün - Babaannemin Alternatif Ölümü

31 Gizem Kargin - Bugün İlk Kez Bir Sucukçu Dövdüm

36 Özge Öztürk - Ferdi

39 Aykut Akdere - Cam Kenarı

41 Sevda Deniz Karali - Kaybettim Sandığım Bir Geçmiş Zaman Yazısı

Şiir

16 Murat Gülcen - Ol'an Oldu

25 Mustafa Çelik - Turuncuyu Çalan Kan

33 Çağdaş Ekin Şişman - Bir, İki, Üç, En Çok

43 Mehmet Ali Dönmez - Güne Dair

44 Aycan Aluçlu - Tılsım

45 Enes Turan - Beni -bir kadının yağmurlu bir gece vakti ağlayarak bana sarıldığı masumlukta- Hatırlayın

Deneme

15 Duygu Göl - Yoğurt Kabı

Fotoğraf

7 Ayaz Yıldız - When I Cry, Deep Sign

22 Tara Demircioğlu - Çizgi

Resim

35 Deniz Bayramoğlu - İdeal

İllüstrasyon

26 Emre Bayraktar - Kader

Heykel

49 Murat Gülcen - Antik Olimposlular Serisi

Önsöz

Cevher Tat

Haydi Dergi 3. yaşına giriyor.

Bu zamana kadar 55 kişi, dergimize hem edebi hem de görsel anlamda katkı sağladı. Daha çokları olur umarım.

Bu yolda beraber olduğum yayın kurulundaki arkadaşlarıma ve gönüllü olarak bize dahil olan herkese büyük minnet duyuyorum. Çünkü biz bir arada olmadıkça, bu işi isteyerek yapmadıkça hiçbir şeyin önemi yok.

Bizi takip eden, okuyan herkese ayrıca teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız. Tasarlayarak, üreterek ve çalışarak geçirdiğimiz bütün o üç yıl için çok sevinçliyim.

Bu yolculuğumuz süresince birçok felaket haberiyle sarsılsak da istikrarımızı koruyup yeni sayılarımızı yayınlanmaya devam ettik. Umuyoruz ki hız kesmeden dergimizi çıkarmayı sürdüreceğiz ve yeni projeler de üreteceğiz.

Hayal ettiğimiz birçok projeden bir tanesini geçenlerde sizlerle paylaştık. Haydi Podcast kanalında, "Tırnak İçinde" ismiyle yeni bir podcast programına başladık ve iki bölümünü yayınladık. Bu podcastte, ünlü sanatçılar ve düşünürlerden seçtiğimiz alıntılarını yorumluyoruz. Hâlâ dinlemediyseniz Spotify kanalımızdan dinleyebilirsiniz.

Toplantılarımızda dergimiz adına güzel planlar yapıp hayallerini kuruyoruz. Heyecanlanıyoruz. Ve bir şekilde olumlu veya olumsuz bir geri dönüş aldığımızda çok mutlu oluyoruz. Belki de yaptıklarımızın boşuna olmadığını hissediyoruz.

İyi okumalar diliyorum.

kendin yap kitap
ayracı

emre
bayraktar

200 gsm kagıda bastırırsanız üff
nefis olur!

 emreciyo

çıktral! kes! kullan!

Yirmi İki Yıldır Susan Kadın *Öykü*

Aslı Ekici

22 yıldır susan kadın, bilmiyordu diş merkezinde temizlikçi olarak çalışmaya başladıktan 2 ay sonra, dişlerinin ağzına döküldüğünü uyandığında fark edeceğini. Neyse ki tam yerindeydi-diş merkezinde. Doktor kadının tüm dişlerini yaptı ve kadın ağzını açar açmaz gördü-dilini. Karşılığında 2 yıl boyunca maaşının yüzde bilmem kaçını kesecekti. Kadın hep aynı şeyi düşündü. Burada çalışmasaydı eğer tedaviye parası yetmeyeceği için dişsiz biri olarak ölecekti. Neyse ki dili yerindeydi. Bir gün konuşmaya başlarsa, yeni dişleri ağzında-yanında çalıştığı doktora teşekkür edecekti. İtiraf ettikten sonra dilini gören ilk kişinin o olduğunu.

When I Cry Deep Sign

Fotoğraf

Ayaz Yıldız

When I Cry

Deep Sign

Lütfen Gelen Yolculara Bir Şans Daha Veriniz

Öykü

Levni Hakan Şahin

Havaalanının gelen yolcu karşılama bölümünde bekleyenler olarak bekliyoruz beklediklerimizi. Kimimizin heyecanı, mutluluğu her hâlimden belli; kimimiz daha vakur. Kimi yıllardır görmediği evladını, kimi hiç tanımadığı muteber bir şahsı, kimi iş gezisi diye çıkıp metresiyle tatile giden eşini karşılayacak. Ben... Benim durumum biraz karışık.

Önümüzde iki kapı var. Bazen kapıların birinden art arda bir sürü insan çıkıyor. O zaman herkes o kapıya veriyor dikkatini, diğeri boş veriliyor. Sonra diğerkapıdan da birileri çıkınca, odaklar tekrar ikiye bölünüyor. Başka bir yerde kolay kolay bir arada göremeyeceğimiz bir insan çeşitliliği sunuyor bize burası. Gelen-yolcu defilesi. Takım elbiseliler, taytlılar, yetmiş litrelik kamp çantası sırtlanmış hippiler, birazdan bir taksici tarafından dolandırılacağından bihaber, mutlu turistler ve içi hediyelerle dolu kocaman bavullar yükledikleri el arabalarını sürükleyen gurbetçi aileler.. Kimisi çıkar çıkmaz gözleriyle kendisini bekleyenleri arıyor, kimisi bir an önce sigara içebilmek için koşar adım çıkış kapısına yöneliyor.

Buğra'yı en son yine bu havaalanında görmüştüm. Altı ay önce, onu yeni hayatına uğurlarken... "Seni bekleyeceğim," demişti gitmeden, sanki onun peşinden gideceğime söz vermişim gibi. Sanırım, benim de bir gün oraya gitme ihtimalim ona cesaret veriyordu ve bu yüzden benim *belki-mi evet*, olarak algılamakta diretiyordu. "Mezun olunca gelirsin sen de, sana orada güzel bir iş buluruz. Ne yapacaksın burada?" Elinin körünü yapacağım. Düne kadar sen ne yapıyordun burada? Verdiği kararın doğruluğundan kuşku duyuyor, kendini gitmeye tamamen ikna edebilmek için orayı cennet, burayı cehennem gibi görmeye çalışıyordu.

Beklemeye beraber başladığım insanlar bir bir beklediklerine kavuşuyor, yerlerine yenileri geliyor. Ne zaman havaalanında birini karşılayacak olsam, erken geliyorum. Biliyorum, uçak piste indikten sonra bunun pasaport kontrolü var, bavul beklemesi var ama karşılayacağım kişi kapıdan çıktığı ilk anda beni göremediği takdirde onu karşılamış olmamın bir anlamı kalmayacağına inandığımdan, gecikmeyi göze alamıyorum.

Uzun sakallı, beyaz takkeli bir adam kapıdan çıkar çıkmaz diz çöküyor ve zemini öpüyor. Ardı gurbet, bu tarafı vatan toprağı, öyle de sembolik bir hudut işte bu kapı. Takkelinin arkasından yürüyen kişi, şaşkınlıktan veya teatral göste-

rilere olan saygısından olacak, duruyor ve ardında uzun bir gelen-yolcu kuyruğu oluşmasına sebep oluyor. Neyse ki takkeli zeminle münasebetini kısa kesiyor ve kimsenin tepki vermesine mahal kalmadan akış normale dönüyor. Önümüzde yaşananlara gülerken sırtını sol tarafındaki kolona yaslamış, gelen-yolcusunu bekleyen tatlı çocukla göz göze geliyoruz. Dön önüne tatlı çocuk, şimdi hiç sırası değil.

Buğra Amsterdam'daki o havalı şirketle sözleşme imzaladıktan sonra biz de ilişkimizin pek geleneksel akdini gözden geçirmek üzere her biri ayrı zorlu geçen bir dizi görüşme gerçekleştirdik. Tek eşli bir uzak mesafe ilişkisinin sağlıklı yürütülemeyeceği fikrinde uzlaşmamıza rağmen, o gider gitmez, bir anda uzak düşmenin beraberinde getirdiği kaygıyla, hiç olmadığımız kadar kısıtlayıcı insanlara dönüştük. İletişimi koparmayız, ara sıra konuşuruz, belki ben de bir gün oraya gidersem tekrar beraber oluruz falan derken bir baktım ki ben gün içinde attığım her adımı Buğra'ya rapor ediyordum; geceleri Zoom karşısında soyunup beyefendinin mastürbasyon yapmasını seyrediyordum. İkimize de hiçbir faydası dokunmayan bu ilişkinin devam etmesi için harcadığım çabanın yoğunluğu arttıkça, saf beynim bu çabalar meşru bir zemine oturabilsin diye Buğra'nın hayatımdaki en önemli şey olduğuna kanaat getirdi tabii. Sonra işler iyice çirkinleşti.

Tatlı çocuk da gelen-yolcusuna kavuşuyor. Anladığım kadarıyla ablası. Uzun uzun sarılıyorlar. Bu tür sarılmalar çok hoş bence: Öyle sınıksız değil, çok yoğun değil fakat rahat rahat... Acele etmeden, ay çok mu uzun sarıldım, acaba benim bırakmamı mı bekliyor bırakmak için gibi kaygılara kapılmadan, karşıdakinin bedeniyle bir olunan o anın tadını çıkararak sarılmak. Bu uzayan anı seyrediyordum. Bir an ne zaman bitiyor da diğeri başlıyor, bilmiyorum. Ama tatlı çocuk ve ablasının sarılması, ne kadar uzun sürerse sürsün, tek bir an, diye düşünüyordum. Belki de o yüzden gözümü kırpmadan seyrediyordum. Tek bir ana binbir düşünce sığdırıyorum. Nasıl bir çocukluk geçirmişlerdir? Tatlı çocuk paşa paşa büyürken ablası ebeveynlik vazifeleri üstlenmek zorunda kalmış mıdır? Gerçi aralarında en fazla birkaç yaş var gibi duruyor. Bir an benim hödük kardeşimin beni havaalanında karşıladığını düşünecek oluyordum ama hayal bile edemiyordum. Nerede yanlış yaptım acaba... Kesin ergenken soğuttum çocuğu kendimden. Çekilecek ergen değildim ben hakikaten. Tatlı çocuğun ablası, yüzünü kardeşinin omzundan kaldırıp bana bakıyor ve böylelikle iki kardeşin huzurlu anı bitiyor; geçmiş dediğimiz anlar zincirine ekleniyor. Yani yalnızca ikisine ait olan o an, ablanın bakışlarını üzerinde hissedip benim de o ana dahil olduğumu fark etmesiyle sona eriyor. Mahcup bir şekilde önüme dönüyordum. Birbirlerini gördüklerine çok sevindiklerini çığlık atarak dışa vurmaya seçen bir bekleyen ile gelen-yolcusu daha kavuşuyor ve ben neden burada olduğumu hatırlıyorum.

Nerede kaldı bu çocuk? Şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu. Bavullar mı gecikti acaba? Buğra'yı ülkeye almıyorlarmış... Ne gülerim. Melis'e çektiydiklerinizden ötürü ülkeye girişiniz yasaklanmıştır. Siktiriniz gidiniz, hangi kolay kolay kimseyi kabul etmeyen, içinizden gelmemesine rağmen, sırf içeri alınıp özel hissetmek için fetiş kıyafetleri giyip gittiğiniz gece kulübünde haplanıyorsanız

haplanınız.

Buğra'yla altı ay boyunca devamlı kavga ettik. Öyle ara sıra değil, genel olarak kavga ettik; bazen kavga etmediğimiz günler oldu. Sanki ilişkimiz çetin bir boks maçıydı ve biz yumruklaşmanın arasındaki sarılma anlarını sevgi sanıyorduk. Arkadaşlarımın doğum günlerinde, derslerde, ailemle yediğim yemeklerde, mesaide çıktığım beş dakikalık molalarda, boynum eğik, tırnaklarımı telefon ekranına taka tuka çarpa çarpa mesaj yazdım bir köşede. Bazen kendimi savundum, bazen onu suçladım-genelde ikisi aynı anda. Kendimi en son ne zaman mağdur veya suçlu hissetmediğimi hatırlamıyorum.

Her ne kadar gönüllü gitmiş olsa da göç çok zorladı onu. Yalnız hissediyordu, korkuyordu. Taşınmak zorunda kalmış kediler yeni evlerine alışana kadar nasıl bir köşeye girip oradan çıkmıyorlarsa, Buğra da öyle saklanmak istiyordu odasında. Fakat bu mümkün değildi tabii. İşe gitmek, dil öğrenmek, bürokratik angaryalarla uğraşmak gibi mecburiyetleri vardı. Sık sık panikatak geçiriyordu. Benim sesimi duymak sakinleştiriyordu onu, öyle diyordu. Ama bu panikataklar, ne hikmetse, benim dışarı çıktığım gecelerde vuku buluyordu hep. Ne zaman eğleniyor olsam, bana acilen ihtiyacı oluyordu; evde kös kös oturduğumu bildiğinde ise sesi soluğu çıkmıyordu. Bu panikatakların düzmece olduğunu iddia etmiyorum ama... Kontrol ediliyordum işte bir şekilde. Açık açık maço olmayı kendine yakıştıramadığından, kırk takla atarak tahakküm etmeye kalkıyordu bana. Gitmeden önce böyle bir insan değildi. İki senelik ilişkimiz boyunca bir kez olsun kısıtlamaya kalkmamıştı beni. Sınırlarını bilirdi. T.C. sınırlarını aştığından beri, ihlal etmediği sınırim kalmadı. Kendimi o denli denetim altında hissediyordum ki, ona çok basit konularda yalan söyleme ihtiyacı duymaya başladım. Bir gün ben evde çekirdek çitleyip film izlerken Buğra ne yaptığımı sordu. Yemek yediğimi söyledim. Her şey böyle başladı. Karnıyarık ve pilav, dedim. Canı çeksin istedim. Sonra büyüdü yalanlarım. Uyuyorum deyip dışarı çıkmalar, buradayım deyip şurada olmalar... Ne yapayım? Beni buna o mecbur etti. Gerçi yoo... Annem değil babam değil. Niye mecbur olayım elin adamına sürekli yalan söylemeye? Bitir ilişkiyi, kurtul, değil mi? O kadar kolay değil o işler. Bize iyi hissettiren bir anın anısının peşinden yıllarca koşabiliyoruz. Bir an kendimizi iyi hissettik diye, o anın bir şekilde tekrarlanabileceği umuduyla tutunduğumuz zararlı şeyleri bırakmak zor olabiliyor.

Kapıdan çıkanlardan birini Buğra zannediyorum, kalbim küt küt atıyor. Hemen sonra fark ediyorum, Buğra'yı andırmıyor bile bu çocuk. Derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Kalp atışlarım normale dönsün diye uğraşıyorum. Vücuduma odaklanıyorum. Tüm ağırlığımı yine tek bacağıma verdiğimi fark ediyorum. Düzeltiyorum duruşumu. Böyle de hazır olda duruyormuşum gibi oluyor. Gerçi kimsenin bana baktığı, bakacağı yok. Herkes pür dikkat kapıları seyrediyor, kendi gelen-yolcusunu, diğerlerinininkilerden ayırt etmeye çalışıyor. Benim gelen-yolcum bir türlü gelmiyor. Yalan mı söyledi bana acaba, diye düşünüyorum. Yok artık, diyorum. Üstüne bir "O kadar da değil." çakıyorum, kendime geliyorum.

Zor zamanlarda kararlarımızı bizim yerimize başkaları versin isteyebiliyo-

ruz. Buğra gitmeden evvel ona *gitme*, diyeyim diye yalvarmıştı bana resmen. He, oldu. Bok alırdım öyle bir sorumluluk. Gittikten sonra da *dön*, diyeyim istedi. Ah bu çocuk benden ne çok şey istedi... Benim için dönerse, mağlup olmuş olmayacaktı tabii. Ödüyü kopuyordu başarısızlığa uğramaktan. Ben de ona, benden ayrılışın diye yalvarıyordum. Ödüm kopuyordu çünkü kötü insan konumuna düşmekten. Benden ayrılması için elimden geleni yaptım bir süre. Ayrıldı da sonunda; başladık, kurtulduk birbirimizden. Zararın çevresini yedi kez dolaşıp dönmüştük belki ama dönmüştük nihayetinde bir yerinden. Üzerinden iki hafta ya geçti ya geçmedi, bir mesaj: “Ben yapamıyorum artık burada. Seninle ilgili değil. Dönüyorum, temelli.” Uçuş bilgilerini gönderdi, onu havaalanında karşılamamı rica etti. Konuşmak istediğini söyledi. Ağlama seanslarım yeni bitmiş; hayatımın kontrolünü yeniden elime alabileceğimin umudu belirmeye başlamıştı ufukta. Üzerimden ne büyük bir yük kalktığını henüz fark etmiştim ki Buğra dönmeye karar verdi. Ben de tıpış tıpış geldim onu karşılamaya. Çünkü işte, dediğim gibi, o kadar kolay değil o işler.

Sağımdaki büyük ekran, TK1958 kodlu uçuşun bavul teslim işlemlerinin tamamlandığını bildiriyor. Eli kulağında, demek bu. Karşı karşıya geleceğimiz anı düşünüyorum. Ona son altı ay hiç yaşanmamış gibi sarılabilecek miyim, bilmiyorum. “Seni çok özledim ama sana çok kızgınım.” diyen bir sarılma nasıl olur, diye düşünüyorum. “Gönlümü al!” diyen bir sarılma... Yoğun, fakat kısa süren bir sarılma belki? Belki de mesafeli: İki taraf da şişme mont giyiyormuş gibi, haşır huşur, rahatsızlık veren bir sarılma? Belki de uzadıkça uzayacak bir an; tüm yaşananları unutturana kadar bitmeyecek bir sarılma...

Sahibinden Kiralık

Öykü

Özden Selim Karadana

Ayaklarım ağrıyor. Dün, bütün gün ev baktık. Hepsine aynı günde bakmamız şart mı? İki güne bölelim dedim Ebru'ya. "Şart değil ama yarına Mecidiyeköy'ü halledersek işimiz bayağı rahatlar yani. Çok da bir şey kalmadı yani şurada..." dedi. İki haftadır yoğun bir çalışma içerisindeyiz. İnternette bütçemize uygun evleri çıkarttık. Bütçenin yanı sıra belli başlı kıstaslarımız da var. İkimizin de iş yerine yakın olması, nispeten nezih bir semtte olması, ışık görmesi, ferah olması, çok da üst katlarda olmaması gibi gibi... Kıstaslarımız olduğu gibi; Ebru'nun şahsi, tamamen kendi kafasında yarattığı ihtimaller sonucu ortaya attığı belli başlı kıstasları da var. Üstüne basa basa söylediği en az üç odalı olmak zorunda olduğu iddiası örneğin. İki çocuğumuz olursa kendilerine ait alanları olsunmuş. Olur-sa. Neydi o laf? Doğmamış çocuğa don biçmek mi? Ha bunun da yaptığı doğmamış çocuğa ev düzmek. Ben de böyle -se -sa'lara, belkilere çok da anlam verebilen biri değilim açıkçası. Hayallerden ziyade gerçekler, ihtiyaçlar... Daha çok bunlar üzerine kafa yorardım. Hâl böyle olunca iki üç cümleden sonra iş tartışmaya varıyor. İş tartışmaya varınca da ben susmasam hayatta bitmez. Hâliyle susuyorum.

Ebru'nun bir de huyudur, en ufak meseleyi acayip ciddiye alır. Titizlikle üzerinde çalışma yapmak ister. Gerçi bu ev meselesi harbiden ciddi bir iş ona diyecek lafım yok tabii. Gitmiş yine defter almış ufaklarından. Evi defterden geçilmiyor. Defteri semtlere bölmüş. Semtlerdeki evleri numaralandırmış, her birine üçer sayfa ayırmış. Giriş sayfasına da renkli kalemlerle bacası tüten bir ev çizmiş. Hani bu ilkokulda çizdiklerimizden. İki pencere, bir kapı. Bir penceresine beni, diğerine kendini yerleştirmiş. İki tane yuvarlak yani. Biri uzun saçlı yuvarlak, diğeri kısa saçlı yuvarlak. "Güzel olmuş mu aşkım?" dedi. Evet, dedim. Bozuldu. Saat sabahın dokuzu. Daha ayılmamışım. Mecidiyeköy metronun önünde buluşur buluşmaz elime tutuşturulan Cin Ali resmine övgüler dizmem bekleniyor. Aha dedim sıçtık. Bugün geçmeyecek. Hiçbir şey demeden ilk sıradaki evin sokak ismini gösterdi. Yani diyor ki, navigasyona gir şu adresi, başlayalım. Bu ilişkinin navigasyoncusu benim. Ebru'ya kalsa o iş, gez dur. "Yok oradan değilmiş, galiba buradan. Ben anlamıyorum valla bunun oku nereyi gösteriyor, ne bu ya?" gibi bir kaç tecrübeden sonra ihale bana kaldı. Mevlüt Pehlivan Sokak. Hadi bakalım.

Ev sahibiyle sözleştiğimiz saatte listemizin başında yer alan daireye vardık. Adam "Buyrun siz rahat rahat gezin." dedi. İkinci kat. Üç odalı! Salona girdim. Ebru gelmedi peşimden, başka odaları geziyor. İnatçı ya... Şirinlik şaklabanlık yapacağım ancak öyle kendine gelir. Başlarda yapıyordum da artık gına geldi. Ben de durulmasını bekliyorum. Durulmuyorsa da kendi bilir şeklinde... Salon fena

değil. Geniş. Parkeler eskimiş, onlara bir el atmak lazım. Çizik içinde. Manzara tırt. Pencerele karşı apartmana bakıyor. Çıktım salondan Ebru'nun yanına gittim. Odaların birinde defterine notlar alıyor.

"Nasıl?" dedim.

"Ne nasıl?"

"Ev işte. Nereleri gezdin?"

"Odalara baktım da. Sıkıntı ya. İki odası da güzel aslında da biri çok ufak. Haddinden fazla ufak yani. Çocuklardan ufak odada kalacak olan sıkıntı yaşar yani. Kötü hisseder."

"Pardon? Hangi çocuklar?"

"Sütçüden olma çocuklar." dedi.

Normalde böyle şakalara bozulmam. Ben de yapıyorum ara sıra ama her şeyin de bir yeri var. Ebru bunu derken ev sahibi girmiş odaya, döndüm baktım adam kıpkırmızı kesildi bir anda. Titrek bir sesle bir şeyler geveledi. Ne dediğini de anlamadım zaten. Çıktım daireden, apartmanın önünde Ebru'yu bekledim. Çok geçmeden o da indi.

"Sen salak mısın kızım?"

"Düzgün konuş."

"Bir yargıya varmıyorum. Soru soruyorum. Salak mısın sen?"

"Tolga. Düzgün konuş. Ne bileyim adamın orada olduğunu. Öyle çıktı işte ağzımdan."

"Ağzından çıkanlara dikkat edeceksin o zaman. Öyle olur olmaz yerlerde böyle şakalar yapmayacaksın."

"Haklısın. Tamam. Özür dilerim." dedi ve bir sessizlik oluştu. Benden bir cevap gelmeyince tekrar lafa girdi.

"Ya böyle ev mi bakılır Allah aşkına, yapma böyle hadi, ne olur?"

"Benim bir şey yaptığım yok. Surat asan, trip atan sensin." dedim. İyi dedim.

"İyi tamam asmayacağım surat. Özür de diledim. He? İyi miyiz? İyi miyiz Tolga?"

"Tamam iyiyiz. Hadi. Sıradaki ne?" dedim.

El ele tutuşup ikinci adresimize doğru yol aldık. İstiklal Sokak. Beş on dakika kadar yürüdük. Cevahir Avm'nin arka tarafında kalıyor. Ev sahibi bir teyze karşıladı bizi. Ege'ye yerleşecekmiş o yüzden taşınıyormuş. En güzeli, en iyisini yapıyorsunuz valla diye goygoylayarak evi gezmeye başladık.

"Nişanlı mısınız?" diye sordu kadın.

"Evet teyzecim. İki hafta sonra da nikâhımız var." diye sırtarak cevapladı Ebru.

"Oh ne güzel. Allah mutlu, huzurlu bir evlilik nasip etsin size."

"Amiiinn" dedim içimden.

Ebru salon penceresinden baktı uzun uzun. "Şurası nedir?" diye sordu kadına. Ermeni mezarlığıymış. Gittim baktım tüm odalar Ermeni mezarlığına bakıyor. Birbirimize kaş göz yaptık. Kadına da, biz diğer opsiyonlarımıza bakıp size

geri dönüş yapalım deyip kaçtık evden.

On beş yirmi dakika yürüdükten sonra üçüncü hedefimize vardık. Ev fena değildi aslında ama Ebru Hanım Amerikan mutfak istemiyormuş. O yüzden beğenmemiş. “İstemiyordun da ne diye ekledin listeye” dedim. “ E bi görelim dedim.” dedi. E, görmüş olduk. Oradan doğruca dördüncü eve. Koca Mansur Sokak. Yanına da yıldız koymuş. Allah’ı var ev güzel. Ama on üçüncü katta. Benim yükseklik korkum olduğunu biliyor, yine de gezdiriyor yani. Balkona çıkamadım. “Balkonuna çıkamadığım evi ne yapayım.” diyorum. “Böyle böyle yenersin belki he aşkım?” diyor. Bu öyle bir şey mi ya? Tam tersi olsa ortalığı ayağa kaldırır. Bencil işte... Kendi kıstaslarını bana dikte ediyor. Benim hoşuma gitmiş mi, memnun kalıyor muyum? Peh. Koyver gitsin. Vır vır vır vır konuşuyordu da çıkarttım bir şekilde evden. Beş dakika daha yürüdük. Kurtbaba Sokak. Giriş kat. Ev dökülüyor. Ne banyosu banyo, ne mutfağı mutfak. Odalar da bir garip. Ev alt katta ya, güneş almıyor pek odalar. Amaaaa... Bahçesi var! Bahçe dediğim de beş metreye beş metre bir şey. Ebru bayılmış bahçesine. Bir şeyler ekip biçmişiz. Toprakta da zerre anlamaz.

“Ne ekeceksin?” diyorum.

“Bir şeyler ekeriz.” diyor.

“Belki köpek de alırız.”

“Ne köpeği kızım, ikimiz de çalışıyoruz, kim bakacak köpeğe?”

“Emekli olunca alırız biz de.”

Deli midir nedir ya? Kiralık eve otuz yıllık plan yapıyor. “Al notunu, hadi ne yazıyorsan yaz, çıkalım.” dedim. Notlarını aldı çıktık. Bir yandan yürüyoruz bir yandan da ikna etmeye çalışıyor beni bahçeli eve. Alttan girdi üstten çıktı. Öyle dedi böyle dedi. Yok. İkna olmadım. Ben ikna olmayınca sinir oldu. “Bugünlük bu kadar yeter he, başka zaman bakalım diğerlerine.” dedi. “Sen bilirsin.” dedim. Ben miyim onu diyen? Bir şey demeden bastı gitti. Ben de gitmedim peşinden. Döndüm eve. Adım gibi eminim bütün akşam mesaj bekledi benden. Ben de atmadım. Bekliyor diye. Çok istiyorsa kendi atsın dedim. Üzerinden bir gün geçti. Bugün deadline. Bugün de arayıp sormazsam vukuat çıkar. Birazdan arayacağım.

Yoğurt Kabı

Deneme

Duygu Göl

Başlangıçta cadde boyunca ilerledik. Rahatsız edici şeyler henüz yoktu. İlerlemeye devam ettik, ara sokaklara girdik. Yıkık dökük binaları, bu binaların önlerinde sandalye atıp etrafı gözetleyen insanları gördük. Gözetleme sırası artık bizdeydi. İlerledik. Pencereleri, duvarları olmayan bir ev gördük. Evin önünde bir köpek vardı. Köpek zincir ile bağlanmıştı ve önünde boş bir yoğurt kabı vardı. Gözetleme sırası ondaydı.

Yıkık dökük binalar önünden geçtik. Ara sokağa girdik. İçimizde bir hüznün vardı. Yavaşladık, yavaşça devam ettik. Sağa döndük ve sizi bulduk. Göremiyor-duk ama bizimleydiniz. Anılar canlandı.

Gözetleme sırası sizdeydi...

Anı, 2020

Ol'an Oldu

Şiir

Murat Gülçen

Bir yağmurun gözlerinde gördüm seni
o an aydınlandı ortalık,
suyun bir anlamı oldu.
ruha büründü söz
mısra oldu.

noktalar çizgilere,
çizgiler düzlemlere,
düzlemler evrenlere dönüşürken
ufukta bir gök erityiği...
pastel pastel
toprağa aktı mavi
mavinin bir hikayesi oldu.

Sarıydı dokunuşu saçlarının
göğe, bana, dünyaya...
rüzgârın bir sevinci oldu
kokunu hayatlara taşımakla.

Sen öyle güzel bir göğün yansıması,
Sen bir elmas berraklığı
sevdanın,
çiçeklenmiş gelincik mayısı,
beklemenin coşkulu yankısı...

Bir yağmurun gözlerinde gördüm seni
tutsaklığın bir anlamı oldu.

Kirpiler Gibi

Öykü

Günsu Özkarar

Uzandığım yerden tavana bakıyordum. Açık unuttuğum pencereden giren sinsi rüzgâr, tam olarak yanıma astığım bez pankartı sallıyordu. Ucu saçlarıma değiyordu her salınışında... Onu neden buraya asmıştım? Ne yazacaktım?

Bez pankart tekrar sallandı ve salındı. Bana bir şeyler hatırlatır gibi oldu bu hâli. O hâlde şöyle sıraya sokabilirdik: Her şey, kendime özenle kurduğum dünyanın ele geçirilmesiyle başlamıştı.

“Gel taşın işte bizim muhite. Burgazada çok uzak, ne gerek var o kadar uzakta kalmaya. Bostancı daha güzel. Burada ufak bir yer bulalım sana.” Beni, yaşama biçimimi, prensiplerimi neden yok saydığını, bu motivasyonun nereden kaynaklandığını katiyen anlamayarak, benden on yedi yaş büyük sevgilimin yeşil gözlerine baktım. Onu anlamıyordum, yaşı bu kadar büyük bir adamı nereden bulduğumu da anlamıyordum. Tabii bunda henüz ailesini tanımamamın da etkisi vardı. Oğlundan kopamayan bir anne gerçeği vardı o ailede ve ben henüz bu keskin bağdan maalesef bihaberdim.

Göçmen olduğumu mu yazacaktım acaba ben bu pankarta? Belki de ağaçlar, yapraklar çizecektim. İnsanlar içip sarhoş olur. Ben ise etrafta sular, ağaçlar olmadan kafa olamıyorum ya da insanlara yardımcı olabilmek için seferberlik ilan edemiyorum mesela. O ise benim gibi değildi, hızlı içip hemen sarhoş olanlardandı ve sesi, duruşu, davranışı, kavgası değişenlerden. Uzundu... İçtiğinde sırtı kamburlaşan ve bunu hissettiğinden olsa gerek, parmakları üstünde yükselmeye çalışarak yürümeye başlayan, işte sırık sıskalığında bir adamdı. Babasından miras aldığı incecik kemikleri ve annesinden devri almışçasına gururla taşıdığı kemerli kocaman bir burnu vardı. Hoş adam diyorlardı onun için, ben ise kilometrelerce uzaktan bile bu kadar alkol kokabilen birinin sadece korkutarak kendisine baktırıldığını düşünüyordum. Örtük ve başarılı bir manipülasyondur bu. Muhtemelen kanıyorlardı.

“Aha Dünder geldi.” Dünder kendisinden altı yaş küçük erkek kardeşiydi. Urfalı bir abileri vardı ikisinin de, mahalleden. Abi gibi sevdikleri biri daha doğrusu. Ya da ailede kimse onlara babalık yapmadığı için abi gibi saydıkları biri. Bu abilerinin de geceleri arka odasında gizli gizli rakı içtikleri bir yardımlaşma derneği. İşte Dünder bu dernekten içeri zil zurna sarhoş girmişti.

“Ben gideyim.” demiştim irkilerek. “Gitme kız, nereye? Ben bir 70’lik daha alıp geliyorum şimdi.” Laubali tavrını ve sendeleyerek çıkışını izlerken gidemeyeceğimi fark ettim çünkü daha önce de aynı şey yaşanmıştı. Ben işe gidiyorum diye olay çıkmıştı ve sevgilimin ailesinin yanında beni nasıl korumadığını o zaman görmüştüm. Dağınık derneğin o küçükük arka odasında, ayakta ne konuştukları

belli olmadan sohbet ediyorlardı şimdi. Ben de eşya gibi dikilmiştim yanlarında.

Düşünürken uyuyakalmışım. Telefon sesine uyandım. Kalktım, baktım arayan yok. Anladım ki onun annesinin bitmeyen telefonlarını hâlâ duyuyor kulaklarım. Pankartı elime aldım, ne yazacaktım ki acaba? O dernek gibi kalabalıktı aklım, tekrar daldım anıma... Annesinin yerini üstlenerek ve bir sigara daha az içsin diye umut ederek, sevgilim ve alkol bağımlısı kardeşinin, yani laubali Dündar'ın, bir de Urfalı abilerinin yanlarına takıldığım o akşam ismimi bin kez yanlış söylemelerinin ardından artık oradan ayrılmaya karar vermiştim. İsim unutmak şiddetin farklı dışavurumlarından biriydi bana kalırsa.

“Kız Fulya...”

“İsmim Başak yalnız.”

“Takıldım be Burcu. Biliyoruz herhâlde.” Nasıl olsa bu alkolik iki kardeşin anneleri birazdan ağlayarak arayacak ve biricik büyük oğlunu eve çağıracaktı. Kaçmak için sıradan bahanemdi benim de bu. Ama alkol şişede durmuyordu ve kavga dövüş kaçtım Burgaz'a. O gecenin sabahı yatakta uzanmış, olup biteni düşünürken içimden ayrılma kararı almıştım ve kalbimin acıması sonucu, kendimi teselli etmiştim. Daha önce zarar gelmediyse bu kalbe, yine gelmez diye düşünerek... Demek ki kendime iyi bakmak zorundaydım. Zaten ilk aşk acım değildi bu neticede. Kendimi avutmak uzmanlıklarım arasındaydı.

Düşünmeyi durdurduğum bir anda pankart bana baktı. Aşkla ilgili bir yazı mıydı acaba buraya yazmak istediğim?

Evime baktım. Nasıl da seviyordum bu evi, her şeyiyle ben kurmuşum. Canım evim... Uzak kaldığım zamanlara üzüldüm. Mahremimden, kendimden... Onun annesiyle oturdukları ev ise, birbirine bitişik ve dar odalardan oluşuyordu. Babaları hastayken onu uzak odaya almış, anne oğul birbirine bitişik odalarda yatmaya başlamışlardı. Bunu çok seviyorlardı. Zaten kadın kocası hastayken devamlı “Canımı al.” diye yalvarmıştı Allah'a... Kocasına bakmak çok ağırdı onun için. Sevmediği ve zorla evlendirildiği bir adamın gizlice ölümünü bekliyordu çünkü.

Tüm bu hikâyeyi hissetmemin yanı sıra, birbirine yakın bu balkonlar, bu bitişik kapılar, tek sıra hâlindeki bu apartmanlarda aynı anda tüten bacalar, depreme dayanıklı olmadığına emin olduğum bu yüksek merdivenler, hatta bir fazla sayıdaki tuğla bile benim kafamı dağıtabiliyor ve başka birine dönüşmeme sebep olabiliyordu. Kendimden uzak birine... Orada kaldığım günler tüm şehir ve kaosu içimden geçiyordu. Etrafı yıkıp dökmek, annesini balkondan atmak ve ilelebet kocasının yanına yollamak istiyordum. Bence yüzleşmeliydiler çünkü...

Dediğim gibi göçmendim ve her an göç edecek gibi yollar, alanlar, yeşil mavi birlikteliği ya da çeşit çeşit otlar görünce çalışıyordu benim biricik pusulam. Ama burada yollarda ıssız ağaçlara asılı ne idiği belli olmayan torbalar olur ya, onlar gibi asılı kalmıştım. Kaybolmuşum, yolumu kaybetmişim. Yaptığımız tek şey sevişirken annesi bizi duymasın diye kapısını sıkı sıkıya kapadığımız odadan mutfığa annesinin yanına geçmek ve annesiyle acı bir kahve içmektir. Daha fazla dayanamıyordum. Her sevişme sonrası gerdek gecesi raporu verir gibi annesine görünmek ve dişsiz ağzıyla içtiği sigara dumanına gizlenmeye çalışmak bana çok

acayıp geliyordu. Yine de yapmak zorunda kalıyordum.

“İki gün gel kal benimle, şu kadını bir tanı.” demişti, kutsal annesi için. Ay-lar sonra, ilişkide son bir umut bunu da denemiştım, gece vakti beş dakika acı bir kahve içip, odamıza çekiliriz’ler, anne oğlun ağlaşmalarıyla, annenin kocasına dair hazmedemediği hikâyeleri bana saatlerce anlatmasıyla devam ediyordu. O, ağlarken bana sarılıyor, ben onu avutmak zorunda kalıyordum. İlişkinin getirisi bu diyor, başka bir şey yapamıyordum. Annesinin hikâyeleri bitmek bilmiyordu, kocasının annesi, ablası, herkese çok kızılıyordu. Kadınlardan nefret ediyordu. Göçmüş gitmiş herkes onun derdi ve namusuydu. Onun neden ağladığı ise benim için muammaydı ve bana değiştiremeyeceği geçmişine, buralarda çözümsüz kalışının çaresizliğine ağlıyor gibi geliyordu. Belki de ufaktan, kendisinden bile gizlediği büyük utancına hatta.

“Utanmış olabilir misin annenin bu zayıflığından canım?”

“Bişi mi dedin?”

“Yok ya, kendi kendime konuşmuşum.” Bu türden asılı kalmalar ancak bozuk iletişimlerde olur. Bozuk bir iletişim adeta bozulan bir musluk gibidir, ancak hiçbir tamirci bunu çözemez. Hiçbir şifacı bozuk bir iletişime, bir eşyaya, bir tesisata çözüm bulduğu gibi çözüm bulamaz. Küf tutmuş şeylerin en başında bozuk bir iletişim gelir, bozuk kalır ve direkt çöpe atmak gerekir. Neden şaşırıyordum ki? Çünkü insanın değişmesi her şeyden zordur. İnsanların değişmediğinde yalan söylediğini annemden öğrenmişim.

Düşünürken gözümün önünde bir harf belirir gibi oldu. Rüzgâr durmuştu, onu pankarta taşıdım. Sanırım sonunda hatırlamaya başlıyordum.

“Bak.” demişti ayrılma kararı aldığı gün. “Senin için alkolü de sigarayı da bırakıyorum. Yani ayrılmaz ikiliyi...”

Kıkır kıkır gülmüştü. “Hem de niye biliyor musun? Biz ayrılmaz ikili olalım diye.”

“Emin misin?” dedim tedirginlikle, “Sigarayı bu kadar çabuk kesme istersen. En azından yoksunluk çekmezsin, bünyeni strese sokmazsın.” Boş baktı gözlerime, sonra kısıldı o gözler... “Sevda bir erdemdir.” dedi şapka çıkararak. Kulağımda annesinin kahkahası çınlar gibi oldu. Bu davranışından çok hoşlanacağını biliyordum, ondan olmalı. “Sana sevdam her şeyden önce. Yeter ki bana inan, göklerden sevda yağmurları yağdırırım o zaman senin gözlerine, saçlarına, kalbine... Sevda budur ve inan sevdalıyım ben sana.”

Sigaradan sararmış dişlerine baktım, sonra alkolden titreyen ellerine... Tüm bağımlılıklarının yerine beni mi çivileyecekti şimdi? Ben diğer çivileri nasıl sökecektim peki? Dudaklarım korkudan titredi cevap verirken:

“Sevda yetmez.” Cevabım netti. Havayı balyoz gibi ikiye bölmüştü, ayrı nefes almaya başlamıştık. Belki de tüm bu kendine ait havam, başarılarım parlamaya başlayınca önüme geçmeye çalışmasıyla görünür olmuştu bana. Sevda bile gözümde küçülmüş, anlamını yitirmişti. Sayesinde ya da yüzündendi, bilmiyorum. Tek bildiğim sırf beni geçmek için kendisine malzeme toplamaya çalışıyordu ama tembelliği tek bir kelime bile yazmasını engelliyordu. Günün sonunda yazan yine

ben oluyordum. Tek fark, içimdeki enerjinin de bu gizli rekabetle sömürülmüş olmasıydı. Başta umutluydum oysa:

“Bir ev bulsak ve orada yuvamızı kursak?”

“Ne münasebet! Bizim bir yuvamız var ya!”

“Hani nerede? Kendi evimizi kurmaktan bahsediyorum, eşyasıyla, düzeneyle...”

“Recep İlham’ın evi hepimizi kucaklar çok şükür. Ben bu evin çatısı altında yuva hissetmeyi anlayamam. Babamın evi tek gerçek yuva.”

“Hayatım seni anlıyorum ama sen de baba olabilir ve çocuklarına onların baba evini sahiplendirebilirsin. Bu çok daha güzel bir hikâye olmaz mı?”

“Hayır efendim. Gerek yok böyle bir şeye... Çocuklar da dedelerinin evinde yaşamamanın saltanatını sürsünler, bundan iyisi mi olur?”

Düşünürken yine uyumuşum. Rüyamda iki ev arasında gidip geliyordum. Her evde de acaba hangisini bıraksam diye düşünüyordum, ikisinin de eşyası çok ve kiraları fazlaydı, etrafımda çokça insan vardı, hepsine soruyordum. Acaba buraya mı taşınısam, ama oradan nasıl ayrılacağım? Çok ama çok üzgündüm. Oysaki kendi evimin olduğu mahalledeki berbere, sahafa, terziye her sabah selam vermek beni nasıl da mutlu ediyordu. Sabah evden çıkarken, bir gece öncenin karanlığında kimler hayatta kaldı bilmiyor oluyordum, bıraktıklarımı ise tek tek yerinde görünce, yaşam devam ediyor diye tekrar seviniyor, günaydın diye diye ilerliyordum. Mutluluk temelde tam olarak buydu aslında. İlişkiler adına birçok kitap vardı etrafta. Ben küçükken Bekir Yıldız’ın Evlilik Şirketi’ni okumuştum mesela. Ama hiçbirinde bu insanların birbiri ile doğru şekilde bağlanmamasının temelinde anne bağımlılığı yattığı anlatılmıyordu. Belki de anneyi kutsal olarak anlatmaya öyle alışmıştık ki bu toplumda, başka bir anlatma biçimi tahayyül bile edilemiyordu. Ya da yeterince ilgi çekici değildi. Öykülerde okunmak istenen satırların kokusunda ve dokusunda annelerin bu delilikleri, bu sapkınlaşmaya meyilli sahip çıkışları yoktu. “Güzel söyledin.” demişti bir arkadaşım bu düşüncelerimi paylaştığımda. “Ingeborg Bachman’ın Malina’sında bile faşizm iki insan arasında başlar diyor ama o faşizm embriyosunun anneye bağlı olduğu gerçeğini gizliyor.” Dinlemiş ve derin bir sessizliğe gömülmüştüm. Hatırlıyordum:

“Bu pankart da ne?”

“Okuldan ödev vermişler bizim kızlardan birine.”

“E sende ne işi var?”

“Benden yardım istedi.”

“Kim?”

“Bizim kızlardan biri işte...”

“Bana bak attırma bana pankartı!”

Bir kısmını alıp makası geçirmişti. İyi ki üstüne henüz harflerimi yazmamıştım diye düşünmüştüm ki, pencerenin önünden bir polis geçtiğini görüp, seslenmiştim. “Polis Beeey yardım edin.” Polis dönüp, bana bakmıştı. Gözlerimdeki korkuyu görmüş olmalı, kapıyı açmış ve onu omuzlarından tutarak dışarı çıkarılmıştı. Önce arkalarından sonra da yere düşen pankartın kesilmemiş kısmından

beze bakmışım. Yeterince büyük bir kısmı hâlâ sağlamdı. Hiç tanımadığım, bu dünyadan erken geçerek ailesini yalnız ve birbirlerine muhtaç bırakan Recep İlham'ın oğlunun arkasından tuttum pankart kumaşını, görüntüsünü kapamış oldum böylece, üstünde de yazıyı hayal ettim. Çok hoşuma gitti onsuzluk ve özgürlük. Keşke bu türden bir özgürlüğün ne olduğunu o da anlasmış yarım yüzyıl boşuna bir hayat yaşayacağına! Akıldan olan biten geçtiğinde, uzandığım yerden tavana bakıyordum. Açık unuttuğum pencereden giren sinsî rüzgâr yine başlamıştı, tam olarak yanıma astığım bez pankartı tekrar sallıyordu. Ucu saçlarıma değişiyordu... Hatırladıklarımın etkisiyle, kıvılcımla, sinsî rüzgârın pencereyi kapamasını bekledim. Artık ona ne yazacağımı biliyordum. Hâlâ bakmakta olduğum tavanda sanki tüm geçmiş hikâyeyi izlemiştim az önce. O zaman hatırladım arkalarından bakarken uyduğumu ve sabaha heyecanla uyanıp, pankartı bahçeye asma kararı aldığımı... O kadar güzel bir sabah ki, şimdi tam vaktiydi. Bahçeye indim ve kapıya hazırladığım pankartı astım. "Yalnızlığını yaşamak ve kendini kendinden doğurmak isteyenlere kapı açık. Anneler, babalar değil sadece kendi özü ile olmak isteyenlere..." İçimdeki devrimin yaydığı güneşten olmalı, bulutlar iyice dağıldı, ben de yüzümü gökyüzüne döndüm ve birden ısındım, ısındım. Yaşamak dedikleri bu olmalıydı. O an. Yaşadım. Kendimden sorumlu ve hayatımın inisiyatifini alarak... Ne de olsa boşuna dememişti Amin Maalouf:

Her birimiz, itildiğimiz, bize yasaklanan ya da tuzaklar kurulan yollar arasından kendine bir yol açmak zorunda; birdenbire kendimiz olamayız.

Kirpiler gibi.

Çizgi

Tara Demircioğlu

Fotoğraf

Pencereler, açık
Oyuncaklar, yalnız
Tahtalar, bir arada
İnsanlar, karanlık
Yeni bir "film" başlıyor
kumlu bulanık

Oyuncakçı ve Sonrası

Öykü

Defne Kar

Tarih 18 Ağustos 2022

Burada yaşadım küçükken.

Şimdi çocukluğumun bakkalı gönderilmiş, yerine üçüncü nesil kahveci açılmış.

Okulum evin karşı çaprazındaydı. Bu mesafe çok fazlaydı.

Annem karşıdan karşıya tek başıma geçmemi istemezdi. Biraz hak veriyorum, çok işlek bir caddeydi. Bakıcımı gönderirdi beni almaya ve bırakmaya. O zamanlar onun kim olduğunu, neden evimizde yaşadığını tanımlayamadığımdan babamın sevgilisi olduğunu sanıyordum başlarda. Çok öfke duyuyordum. En çok da anneme. Oysa böyle bir şey gerçek olsaydı bile annemin suçu neydi? Sanırım ses etmeyişine, bağıırıp çağırmadığına ve kabullenişine kızıyordum. Ya da bizi alıp o evden gitmeyişine.

Annem çalışıyordu o yıllarda ve veli toplantılarına da bu yabancı kadını gönderiyordu kimi zaman. Bir gün sınıftan biri “O senin annen mi?” diye sormuştu. Kızarıp bozarmıştım ve paylamıştım çocuğu. Ondan sonra huysuzluğum arttı bu kadına karşı. Asla elini tutmuyor, karşıdan karşıya geçerken onu beklemeyip koşuyor, yaptığı yemeği yemiyordum. Ona ihtiyacım olmadığını gösteriyordum.

Bir gün okul yolunda bir şeyle ilgili beni uyardığını hatırlıyorum. “Sana ne, sen benim annem değilsin!” diye çıkmıştım. Büyüdükçe barıştım onunla, sonra iki iyi arkadaş olduk. Tam da o zaman ayrılıp gitti bizden. Bu yetişkinler çok bencil. Her şeyi çocukları için yaptıklarını söyleyip aslında hep kendi dertlerini kovalıyorlar. Çünkü bu da yetmezmiş gibi tam da kendi kendime okula gidebileceğim, şehirde takılabileceğim yaşlarda taşındık şehrin dışındaki büyük evimize...

Lisede hep arabayla bırakılıp çok geç olmadan alınan o kız oldum. İlk biramı 17 yaşında içtim. Tadı boktandı. Şimdi bakınca benden çok daha hanım-hanımcık olan bir arkadaşım içirmişti. O şehirde yaşıyordu çünkü. Bak sen... Haşereliğimi nasıl da kısmışlar fark ettirmeden. Ulan bu ebeveynler yok mu, kendi rahatları için 15 yıl sonraki senin üzerine ne dertler yığıyorlar.

Hoş, ikisini de severim. Ama babamı ne kadar tanıyorum bilmiyorum. İşten arta kalan zamanlarında sevgi verirdi bize. Ama ilgi müessesesi annemdeydi. Hâliyle kızmalar, uyarılar, ödev yaptırılmalar annemin elinden geçerci. Oyuncaklar, gezmeler ve rahatlık babadan gelmeydi.

Şimdi sağımdaki oyuncakçıya bakıyorum. Kendimi bildim bileli var burası. Çocukluğumun altın madeni... Yeni gelen oyuncaklar var mı diye içeriye kestiğim sararmış pencereden görünenler, hiçbir heyecan uyandırmıyor şimdi. Bundan da bir edebiyat çıkarmalı mı bilmem...

Tarih 24 Şubat 2023

Oyuncakçı artık yok. Sararmış pencere paramparça ve çocukluğum yıkıntılar altında. Kendimi bildim bileli var olan birçok yer, anımsayabildiklerimde şimdi. Dönecek ne bir yerim, ne de bir benim kaldı. Öyle hissediyordum. Sanki ölsem de fark etmezmiş gibiydi. Oysa önceleri ölüme yaklaştığımda ne çok savaşmıştım hayatı kaybetmemek için. 20'lerimin başında çok parlak bir yaşamım olacağını düşünüyordum ve bu cümleleri hiç kurmayacağımı sanıyordum. Yürekliydim ve toz pembeydim. Doğup büyüdüğüm yer bana boyumdan büyük hayaller kurmayı öğretmişti. Sonraları fark ettim: Çirkin gerçekliklerden uzak, ötekilere benzemeyen bir şehirmiş.

Küçük ve imkanları kısıtlı olmasına karşın ilginç bir yerd. Tiyatrosu yoktu mesela ama klasik müzik derneğinin getirdiği caz konserleri ve piyano resitaleri vardı. Annem bizi çoğuna zorla götürürdü. Hamburgercileri yoktu belki ama binbir çeşit lezzetli mezesi ve dürümleri vardı. Dönerci Tacettin Usta'ya gidip etmek-bol salça döner yemek, babamla en ciddiye aldığımız ritüellerimizdendi. Çünkü Tacettin Usta, gitmeden arayıp randevu almanızı gerektiren biriydi yoksa döner varsa bile servis etmezdi. Ninelerim ve dedelerim Arapça konuşur, ben onlara Türkçe cevap verirdim. Birbirimizi anlama şevkiyle ortak dili yakalardık. Dedemin eli rakı yapmak konusunda pek marifetliydi. İlk dubleme tabii ki onlar eşlik etmişlerdi. Piyano hocamız ders vermeye bisikletiyle gelen 70 yaşında Fransız bir rahipti. Bana "Tatoş Hanım" derdi. Fransızca'da cilveli küçük kız anlamına geldiğini söylerdi. Yemeğe başlamadan önce şarap kadehini tıkırdatır, minnet dolu konuşmalar yapardı. Dil öğretmenim epey eğlenceli ama bir o kadar da sert bir İngiliz'di. Beni İngiliz tiyatrosuyla ve dizileriyle o tanıştırmıştı. Çocukları ve evlerinde televizyonları yoktu, bu şaşılacak bir durumdu. Haftanın her günü uzun, sapsarı saçlı ve kavanoz camı gözlüklü rahibe Barbara'nın misafirhanesine gidip öğle ve akşam saatlerinde ilahiler okuyabilir veya açsanız kimseye hiçbir şey sormadan 3 öğün çıkan yemeklerden yiyebilirdiniz. Paskalyada yumurta boyanır, bayramlarda hırısı dağıtıldı. Noel'de şehir ışıklarla kaplanırdı. Ermeni köyü Vakıflı'nın şenliklerinde meydanda toplanılıp danslar edilirdi. Hafta sonları deniz kenarında balık, Reyhanlı'da tuzda tavuk ya da Harbiye'de kebab yemeye gidilirdi. Masalarda tanıdıklarla karşılaşılır, herkes birbirini kendi masasına davet etmekte ısrarcı olurdu. Garsonlar neşeli, yemekler hep tazeydi. Künefelelerin peynirleri alabildiğine uzardı. Hangi mekana gitseniz, kırmızı gül bohçasıyla gezen çiçekçi Selim amca'yı en az bir kere gördüğünüzden, kendisinden birden fazla olduğuna dair bir teorimiz bile vardı. Onlarca medeniyete kucak açmış bu küçük şehir; nereye adım atsanız kendine has güzelliklerini ve tarihini önünüze serer, kimseyi eli boş göndermezdi. Antakya'nın hikâyeleri bitmez, günde bir acı kahvesini içmek yetmezdi. Oradan bakınca dünya da, insanlık da gözünüze hoş görünürdü. Peki, şimdi artık gömüldü mü?

Turuncuyu Çalan Kan

Şiir

Mustafa Çelik

Bir sabah yürüyüşünde
Şehirler arası yolda
Kan bulaşmış ayakkabımın altına
Turuncuya çalan

Tüm güzelliğiyle oracıkta açan
Bir kaldırımın çiçeği
Hangisi daha ısrarcıydı, bilinmez.
Güneş mi girmek için
beton taşların arasına
Yahut kaldırım çiçeği
Yırtarak perdesini ulaşmak için hayatına

İşte bu tavan
bu sema
Turuncuyu çalan kan
Bir çiçeğin ömrü mesela
Hepsi şahit, zanlı benim
Suçumu fark etmeyecek kadar hızlı
Bir o kadar soğuk ve kanlı

Hülasa böyledir,
Bu memleketin kaldırım taşları
Baksan buz kesmiş suçlar, ulu-orta
Bakmadığından nice güzel suretler ayak altında.

Kader

Emre Bayraktar

İllüstrasyon

Small Talk'u Beceremeyen Biriyle İngilizce Konuşamazsın

Öykü

İlker Çalışkan

“Words, words, words...” Dating app aracılığıyla biriyle tanıştım ve buluşacağız. Small talk’tan dirty talk’a uzanan kelimelerle kırmızı bir kurdele öreceğiz. Tören kurdeleyle olacak. Belki bizler de akustiği olmayan kültür merkezleri açacağız. Belki açılışı vatıklarımızın üzerine attığımız yerel futbol takımı atkısıyla yapacağız ama oradan bir sosyal demokrat gibi kurdelemizi kesip ayrılmasını bileceğiz. Siyasal İslamcılar gibi butonlara abanmayacağız. Butonlar, sevgili dostlar, yalnızca ona basmak için omuzlarını var gücüyle kullanan kişilerde bir coşku yaratırlar. Açılışı seyreden ilçe sakinleri, kültür merkezimizde bizi muasır medeniyetler seviyesine çıkartacak oyunların değil, belediye bütçemizin yettiği popçuların sahne alacağını bilirler ve “Neden olmasın?” diye düşünürler. O zaman butonda ısrar etmenin ne anlamı var? Klavyeleri “SEXXX?” yazarak perişan etmenin alemi ne? Uygulamayı kullanırken kısa ve öz konuşmaların olmasını anlayabiliyorum ama “SEXXX?” tam olarak neyin yoklaması olabilir? Dürtünün varlığı kontrol ediliyorsa, onun buraya gelirken alınacak şeylerin başında olduğunu düşünüyordum. Yok, eğer “Karşı tarafın zevklerini öğrenmek istiyordur belki.” diyenleriniz varsa mesaja tekrar bakmanızı öneririm. Sizce “X”lerin cevapları dinleyecek kadar vakti var mı?

“Words, words, words...” Telefonu Hamlet’ten alıntıyla açıyorum. Uygulamada asgari iletişimi sağlayabilen bizim için, çıtayı durduk yere yükseltmiş oluyorum. Aslında erken geldiğim için kitapçada oyalanıyordum ve bir anda Shakespeare’den Shakespeare’in dilinde bir alıntı yapmanın etkileyici olacağına karar verdim. Nerden aklıma geldi bilmiyorum çünkü telefon çalmadan hemen önce fosforlu kalemleri inceliyordum. Kim bilir belki de bilinçaltım bu kültür sanat mabedine kırtasiye ürünleriyle ilgilenerek ettiğim ihaneti telafi etmeye çalıştı ve mevcut koşullarda en havalı “eşleşme”yi sağladı. Azıcık İngilizce ve biraz edebiyat bilgisiyle, dünyanın en bilinen ozanlarından birinin en kolay sözcüklerini seçti. Ayrıca kurdeleyse de kurdele! İleride hobilere açılacak bir sohbette Shakespeare’den bahsetmek o kurdeleye asil kırmızı rengini verecek yegâne şeydir. Fakat maalesef telefonu açtığımızda oluşan “puh”lama yüzünden başlangıç kelimelerim duyulmuyor. Tam tekrar edecekken karşı taraftan “dounz dounz dounz dounz dounz dounz dounz” sesleri yükseliyor. Beklemediğim bu açılış karşısında doğrudan “ALO”ya sarılacakken bu sefer de “völ völ völ völ völ völ völ” sesleri

beni durduruyor. Üzgünüm William, üzgünüm zamansız arzuların ve tarifsiz ke-derlerin ozanı... Ama Indila'nın 2014 tarihli şarkısı karşısında senin bile yapabi-leceklerinin bir sınırı var.

Demek pop seviyor ve çoktan bangır bangır çalan bir mekana oturmuş. Saat öğlen 3. Olsun. Sonuçta libidonun akacağı yolu açmak gerekir. Önümüze çı-kan tepeleri poptan yaptığımız küreklerle düzeltereğiz. Herkesin içinde gerekirse yüksek sanatı sıkıcı bulacağız, sonra da onu köşeye çekip "Abi sen de haklısın ama devir değişti. Artık kimse uzun uzun oturup bir şeyi izlemiyor ki. Instagram'a video çeker sanatını oradan konuşturursun" deyip, iki saat boyunca sponsorlu videolar izleteceğiz. Bunları yapacağız. Sanırım bana "Nerdesin?" diye soruyor: "KİTAPÇIDAYIM!" Taktığım bluetooth kulaklık yüzünden etraftaki müşteriler herkesin bildiği bu gerçekliği haykırmamı garip karşılıyorlar. Dışarı çıkıyorum. "D&R'DAN BURAYA GELMEN NE KADAR SÜRER?" HAYIR! HAYIR! Öncelikle D&R ile kitapçıyı eşleştirmek, yabancı bir turistle karşılaştığında onun yüzüne "İngilizce bilmiyorum!" diye bağırmak gibi ön yargılı bir tutum. Onun bildiği ne ma-lum? En azından el kol hareketleriyle kendimizi anlatmayı deneyebiliriz. Başka ihtimalleri düşünebiliriz. Durduk yere hayatı zorlaştırmanın gereği var mı? VE HAYIR! D&R'lar henüz Kadıköyümüzü ele geçirememişlerdir. Onları sınır boyları olan E-5'teki AVM'lerde bulabilirsiniz. Ben, Mephisto'dayım. "KONUM ATAR MI-SIN?" diyorum.

Havadan sudan sohbet etmek mi yoksa gürültülü bir müzik altında kıvrak kıvrak birbirini kesmek mi daha kötü bilmiyorum ama mekândaki yüksek desibelden dolayı ikincisine mecbur kaldığıma seviniyorum. Small talk yapama-dığımı lisedeki İngilizce dersleri sayesinde fark etmiştim. Derslerdeki dinleme parçalarında bıraksan saatlerce kek veya evdeki mobilyalar üzerine konuşabilen insanları gördükçe afakanlar basardı. İster İngilizce ister Türkçe olsun, "Nasıl gi-diyor?" sorusu bile beni içine çeken bir kara deliğe dönüşürken alıştırmalardaki insanların hafta sonu planı üzerine tartışabilmelerini, bisiklet sürmek mi yoksa parkta güneşlenmek mi gibi birbirinden sıkıcı seçeneklerle ilgili görüşler belir-tebilmelerini aklım almıyordu. Biz Türkiye'de böyle yapmayız dostum: Aktivite önerimize karşılık sadece "Canım istemiyor. Sinemaya ne dersin?" cevabını veren bir İngiliz'e Shakespeare'i hatırlatacak yoğunlukta tiratlarla karşılık verir, "ne-ither ... nor ..."larımızda small talk'u eritir ve basitçe aklından geçeni söylediği için onu bin pişman ederiz. Bu coğrafyanın yiğit insanları olan bizler, doğrudan fikirlerimizi ifade etmenin yolu olarak yalnızca dirty talk'u kullanırız. Bu yüzden samimiyete giden yolun taşlarını küfürlerle döşeriz. Biz de tam karşılıklı düşün-celerimizi ifade ediyorken partnerimin çiši geliyor. Masamıza geçtiğimde telefo-nunun yanan ışığını görüyorum. Onun malum sorusuna karşılık bir bacak arası fotosu gönderilmiş. Partnerimin tuvaletten dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. İşte "Words, words, words..." alıntısını yapmanın tam zamanı.

Babaannemin Alternatif Ölümü

Öykü

Eren Sülün

Üç haftada bir tekrarlanan, yatılı okuldan baba evine yaptığım ziyaretlerimden biriydi. Lafın gelişi baba evi diyorum. Babam iş gereği sadece gece 12.30-sabah 8 arası evde olurdu. Şimdilerde 8-5 diye nefret ettiğim çalışma sürem, babam için çalışmaktan arta kalan süreydi. Ev huzurluysa bu süre hepimize yeterdi aslında. O gece de huzurlu gecelerden biri olacağını sinyali babamın getirdiği ikişerden dört siyah poşete konmuş nevale ile vermişti. Kabuklu fıstık ve vakumlu kangal sucuk görünüyordu poşetin ağzından.

Sucuk demek şarap demekti. Rakı-balık, bira-fıstık, şarap-peynir bilmezdik. Hatta onlara klişeleşmiş kısır ritüeller olarak bakardım. Eşlikçi seçimlerimizi o zaman öyle görmesem de şimdi özgün buluyorum. Bizim için kıpkırmızı sucuk demek, şarap demekti. Kabuklu fıstığın elde bıraktığı tozun kokusu su bardağındaki Bozcaada şarabına çok güzel yakışıyordu. Rakı, peynir-kavun gibi ferahlatıcı şeylerle giderdi. İlla ki karın doyurmaksa maksat, köfte tavuk gibi hafif ve az yağlı şımarıklıklarımız olurdu. Bira çok içmezdik. İçersek yanında cips ve karışık kuruyemiş olurdu. Babam benim için mutlaka Antep fıstığı da getirirdi ama annemle ikisi yemezlerdi.

Sofra kurulduktan sonra TRT Müzik açıldı. Babam yer sofrası, annem masa, dedi. Katlanır masa oturma odasının ortasına kuruldu. Bu şarkıyı senin için tuttum dedi annem. Ah bir ataş ver cigaramı yakayım... Güzelce dinledik. Şarkının sonunda babam hafif sitemli, Tolga Çandar daha güzel söylüyor, dedi. Dinlerken şarkıyı Tolga Çandar gibi mırıldanması bundanmış diye düşündüm. Ciddi bir konuşmaya başlayacakmış gibi hazırlanıp "Sigara içmememiz büyük kazanım." dedi. Evet, dedim önüme bakarak. (Yalan sayılmaz. Tek tük olur arada.) Alkol de zararlı, dedi annem. Alkol öyle değil, dedi babam. Kendini bilene yararı bile var. Sen de iç işte hatırım için bir bardak. Yüzünü buruşturdu annem. Babamla ikimiz "Hayy Allah..." der gibi güldük.

Diriririr, diye tatlı tatlı çaldı telefon. Annem açtı, konuşma gayet acıydı. Nazife Hanım düşmüş, köye çağırıyorlar, dedi annem. Babamın rengi değişti. Ben kullanamam bu hâlde, dedi. Babaannem ölümün pençesindeydi ve benim ehliyet almama daha en azından 2 yıl vardı. Teyzemleri aradık. Eniştemle gelip bizi aldılar. Teyzem ve annem yol boyu kendi anneleriymiş gibi ağladılar. Eniştemle babam teselli etmeye çalıştı. Kasvet beni boğdu ve çarşamba pazarı gibi olmuş kafamı adeta hamur gibi yoğurdu. Annem pijamalarını koyduğu poşeti apar topar döküp at yuları gibi ağzıma tuttu. Çok kaçırdı, dedi babam. Eniştem, olsun olur öyle, dedi. Köye vardığımızda halam babama ağlaya ağlaya sarıldı. Meğerse namaz kılariken kalp krizi geçirip oracıkta ölmüş. Daha fazla telaşlanmayalım diye düştü, demişler. Hem üzölmüş hem şaşırılmışım. Nazife Hanım'ın 15 dakika önce arabada ıslak mendille yüzümü temizlediğine yemin edebilirdim.

Bugün İlk Kez Bir Sucukçu Dövdüm

Öykü

Gizem Kargin

Mart'ın son demleri, baharın ilk günleri... Bugün işim erken bitiyor. Hava güneşliyken işimin erken bitmesini seviyorum. Her şey için vakit var. İnanır mısınız, sucukçu dövmek için bile... Annem ve kuzenimin sahilde yürüyüş yapma teklifini hemen kabul ediyorum. Atlıyorum metrobüse. Yine sıkış tepiş. Biraz önce varlığına sevindiğim güneş, camdan acı acı yüzüme vuruyor. Güneş parladıkça ısınıyorum. Daha olumsuz bir tabirle “sırtım kızıyor.” İki yanımda, beni bir penenin ortasındaki vida gibi sıkıştırmış, öfleyip püfleyen, belli ki orucun vurduğu yorgunlukla vakit kaybetmeden eve dönmek isteyen insanlar var. Birkaç saatlik açlıkta dahi şu metrobüs illeti çekilmez bir araç olabiliyorken bütün gün buna nasıl dayanılır diye düşünüyorum. Tam aklımdan bunlar geçerken hissetmişim gibi aralarından biri “cık cık cık cık cık” demeye başlıyor. Eyvah, bu ses... “Ayıp be...” Adam repliklerine devam ettikçe içimden aynılarını kurabiliyorum. Her yıl aynı cümleler tekrar edildiği için ezberimde olan bir tirat gibi dinliyorum. Hâlbuki iyi ve insancıl bir sanat olan tiyatroyla hiçbir bağlantısı yok şu an olacakların.

— Ne var amca ne oldu?

— Eskiden saygı vardı saygı... Ermenilerin İstanbul'da yaşadığı zamanı hatırlayın. Karşıma geçmiş su içiyorsun.

Bu cümle ile birlikte herkes çok önemli bir işi hallediyormuş gibi takınıp aslında Instagram'da gezindiği kafasını telefondan kaldırıyor. Pürdikkat, sanki bir gündüz kuşağı cinayet programını izler gibi amca ve genç kız arasında geçen diyalogu dinlemeye başlıyor. Taraflar tutuluyor: Sekülere karşı İslamikler.. Ne bitmez kavgaymış be... Genç kız tüm nefesini toplayıp metrobüste kimseye hava bırakmamacasına söze giriyor:

— Demek o zamanlar birbirlerine saygı duyuyorlardı ha... Peki o Ermeniler nerede yaşıyordu amca? Bence Üsküdar ya da Ümraniye'de. Peki işleri neredeydi? Muhtemelen evlerinin altındaki dükkânda. Peki yemeklerini nerede yerlerdi? Muhtemelen evlerine gidip. Peki amcacım, ben sabahın altısında uyandım diyelim. Koştur koştur bindim otobüse. Otobüs, metrobüs, metro/aktr.. 4 vesait yol gittim, diyelim. Okulda bir tur boğaz patlattım. Haydi akşam oldu, aynı düzene devam. Ben şimdi hangi suyu içmeyeyim, hangi yemeği yemeyeyim? Ben cinayet mi işledim amca, adam mı bıçakladım? Su içtim, basit bir insan ihtiyacı: Su.

Bu sözlerden sonra düşünmek üzere etrafı derin bir sessizlik sarıyor. Arından, yolculardan kimileri, öbekleşmiş bir biçimde İslamik düşünceyi tutarken kimileri seküleri tercih ediyor. Güneş yakıcılığından hiç ödün vermeden cam ta-

rafında olanların sırtını iğnelemeye devam ederken kızın haklılığı da benim içimi yakıyor. İnsan bedenine ait yaşamsal bir ihtiyacın ahlâkla, saygıyla, iyilikle nasıl bir ilgisi olabilir ki? Yıllar yılı oluşan anlamlar, işte böyle gün geliyor, insanın çat diye karşısına dikiliyor. İstanbul'da yaşanan her olay saniyeler içinde unutulduğu gibi bu diyalogun da neredeyse o sessizlikten birkaç dakika sonra unutulduğuna eminim. Ama ben unutmuyorum. Yol boyunca içimden kızın dediklerini tekrar ediyorum. Hayatlarımız ne kadar da benzer. Yoksa çingarı çıkarın ben miydim? Yo, benim çingarıma henüz vakit var.

Metrobüsten sonraki güzergâh sahil yolu. Bu defa da trafik belası. Yolda o kadar çok vakit kaybettik ki artık ne güneş kaldı ne de yakıcılığı. Trafikte geçen sürede bahar bitti be.

— Ne güzel bir gün, iş çıkışı sahil keyfi, ama trafikten varılamayan bir sahil...

— Kabul edeceksin kuzen, ben bu hayattan bir şey istemeyi çoktan bıraktım.

Afili laflar edince sorunlar çözülüyor mu, bilmem. Uzun ve kesik kesik geçen sohbetle dolu bir yolculuktan sonra sonunda sahildeyiz. Fakat bütün hevesim yerle bir. Denizin, manzaranın tadını çıkarmak filan hak getire. Neredeyse eve dönmek istiyorum.

— Ben açım.

— Şurada harika bir sucukçu var kuzen.

İşte olay tahakkuk etmek üzere... Harika sucukçuya yarım ekmek sucuk siparişi veriyorum. Kimseler görmesin diye de kuytu bir yere geçiyorum. Çünkü Ermeniler... Yarım ekmek önüme geldiğinde annem bir omuz hareketi yapıyor iğrenir gibi. Ben de iğreniyorum. Sucuklar neredeyse çiğ. Ben bir kaplan mıyım, masada duran kellesini henüz kopardığım zavallı bir ceylan mı? Ben iyi değilim, deyip masadan kalkıyorum.

Ücret 75 lira diyor, Kırgız mı, Özbek mi yoksa Türkmen mi olduğu anlaşılmayan çekik gözlü adam. Bu kadar milletin çekik gözlü olup ayırt edilemez olmalarına mı, yoksa bu çiğ sucukların 75 lira oluşuna mı sinirleniyorum nedir? Elimdeki ayanı yere fırlatıyorum. Müthiş bir pratiklikle cüzdandan çıkardığım 100 lirayı çekik gözlünün suratına atıyorum. Al sana 75 lira. 75 ha? 75... Ermeniler nerede yaşıyordu ha sen onu söyle. Ben bu çiğ sucuklara bugün kazandığım paranın yarısını mı vereceğim ulan? Onca yolu bunun için mi geldim? Niye okudum ulan ben? Harçlıkla çalıştığım işe 4 vesait gidip sonra da çiğ sucuklara para vermek için mi? Nasıl bakacağım ben şimdi anamın babamın yüzüne? Nasıl diyeceğim haklıymışsınız ama artık 30 yaşındayım diye? Al sana 75 lira deyip oldukça hızlı adımlarla, delirmiş gibi sonsuza dek yürüyorum. Kabul etmiyorum ulan, bu hayattan fazlasını bekliyorum.

Bir, İki, Üç, En Çok

Şiir

Çağdaş Ekin Şişman

bir varmış, iki yokmuş, üç ertelenmiş
seyir eyleneş uzun,
seyrelmiş ve sıyrılmış hüzün
en çok sevgiden anlarmış kalbimiz

çok eski zamanların birinde nefret,
yalanla örtbas kıyımların beşiginde doğmuş
sonra emeklemeyi halletmiş, sonra büyümüş korkular örmüş
gel zaman git zaman, kocamış nefret, çürümüş

biz o sıralarda toprak bilirdik avcumuzun içini
çiçek açardı tutuşan parmaklarımız
biz gökkuşuğunu öpüverirdik, o da bizi
dere ile şakalaştığımızı görenler
bulutlara darıldık zannetti

bir varmış, iki varmış, üç ertelenmiş
doğrudur en çok aşkı kavradı ellerimiz

bizim aklımız nefreti almazdı
kendi bile di bizi, kendine karşı
parmak uçlarımızdan kalbimize ipince
akıp çoğaldı bir taze öfke
nefretten nefret edeceğiz andı
işte o sıralarda içildi

birkaç ağaç vardı hani,
hatırlarsın
ormana kesti memleketi,
işte biz o sıralarda
biz dediğim, sen, ben ve kaldırım taşları
kumsalların kıyısına yazıyorduk andımızı

bir vardı, iki vardı, üç ertelendi
en çok sevmeyi akliyordu sözcüklerimiz

haklıydı şarkılarımız, hatırla
bak kederimiz, yine neşemizin kambur sırtında
bilindik bir sokak arası
bilindik bir meydan ortasında
tren raylarında, maden diplerinde
bileniyoruz, hatırla
bak öfkemiz yetişiyor bereketli, gülüşü dört yanda
yoksulluk gibi ya biraz, ondan sığmıyor kabına

bir vardı, iki var, yani üçündür sıra
en çok terimizle doyuyor karnımız,
en çok kollarımızla

bir sofraya kuruluyor
öfkesi galip, kederi baş köşe, neşesi koynunda
ah be güzel adam
içimizde kıymalar çözülüyor, buzluktan çıkma
ah be güzel kadın
içimizde bir çiçeğin yaprakları
avucumuza erik kokusu bırakıyor
ah be çocuk,
sana sonsuz özürler sunsak ne fayda
sen bize ayrık ol, bize tepeden bak
bizi yok say yeri geldiğinde, bize inanma
bu başkaca bir öfke ya sende
gözüpek, berrak ve hayta
onu koy başucuna bundan böyle,
onu sok gözümüzün içine, dökelim sokağa
unutmazsın sen, bize de unutturma

bir var, iki var, üç var
en çok biz yazdık tarihi,
en çok hafızamızla

korkuyoruz ya,
herkes korkuyorsa cesaretin vaktidir
hani nedir?
“aşk örgütlenmektir” ece abim,
peki can severse ne olur,
“karanfil elden ele”

taşıyor işte
en çok çocukların öfkesini taşıyor şiirimiz
üç, iki, biz.

İdeal

Deniz Bayramoğlu

Resim

Ferdi Bey, evet çünkü bir ay önce aldığı terfiyle ona artık bey diye hitap edilmesi gerekiyordu, bugün yapacağı işten çıkarma görüşmesi için hazırlanıyordu. “Bu sefer halledeceğim.” dedi kendi kendine. “Bu sefer halledeceğim.” Masaındaki deri sümenin üzerinde duran kâğıdı eline aldı. Görüşme sırasında söyleyeceği önemli şeyleri gözden geçirdi. “Dokuma kumaş satışlarında son altı ayda yaşanan azalma... Bunu, suçlamadan söylemek önemli. Satışların artık internete kaymış olması... Sorun sende değil piyasada mesajını iletmek önemli.” Bir sonraki maddeye baktı: “Bak bu çok önemli.” Şirketin hoşgörüsünü gösteriyor, iş bulma tazminatını on beş günlük değil bir aylık ya...” Kapı çaldı.

— Müdürüm kahvaltı yapıyoruz, gelecek misin?

Misin? Müdürüm? Sinirlendi. “Şu Nezâket Hanım’ın sadece adında nezâket var. Müdürüm ne demek? Hadi Ferdi Bey demiyorsun, Okan Bey üstüne basa basa belirtti, bundan sonra bana Müdür Bey diye hitap edeceksiniz diye.”

— Teşekkür ederim Nezâket Hanım, ben kahvaltımı yaptım.

“Erken gelsen bir dert, gelmesen başka.” Biraz temiz hava almak için sokağa indi. Mesainin başlamasına yarım saat vardı. Personel, onun herkesten önce geldiğini görmüştü ne de olsa. Okan Bey’in kahve içtiği kafeye girdi. Ödeme sırasında önünde duran genç kız, satıcı çocukla gereksiz bir sohbet ediyordu. Kibar insanlara yakışır bir şekilde sabırlı ve nazikçe beklemek gerekir diye geçirdi içinden. Bekledi. Genç kız, arkadaşlarına dönüp:

— Şu an bir aydınlanma yaşadım, barista sağ olsun valla. Gold çaklıt moka, dabil ekspressoyla yapıyormuş, dedi.

“Benim de böyle aydınlanmalar yaşamam gerekiyor artık.” diye geçirdi içinden. Kimsenin dikkatini çekmeden kahve listesinin fotoğrafını çekti. Şu sigarayı da bırakmak gerekiyordu artık, hiç yakışıyor muydu eline? İçini bir sıkıntı kapladı, birazdan yapacağı konuşma aklına geldi. “Taner Bey on beş yıllık mesai arkadaşım olmasa...” diye geçirdi içinden. Kızını yeni evlendirdiğini, emeklilikten sonra bir sürü borca girdiğini bilmeseydi daha kolay olurdu bu iş. “Okan Bey’in böyle avantajları var.” diye mırıldandı. “Adam patronun oğlu, yönetmek için doğmuş, herkesi aynı görüyor, kimsenin özelini bilmiyor.” Sigarayı tiksinierek yere attı.

Yukarı çıkınca, bir saat odasında bekledi. Günlerden Cuma, bu ayrılma şokunu atlatması için önünde koca bir hafta sonu olacaktı. Öğleden önce söylemeliydi ki öğleden sonra, müşterilerini başkasına devretmek için zamanı olsun. Taner Bey, her zamanki yumuşaklığı ile kapıyı vurdu.

— Müsait misiniz? Beni çağırılmışsınız?

— Evet buyurun. Size bir çay söyleyeyim ya da kahve?

— Teşekkür ederim, yemek öncesi dokunuyor.

Dili damağı kurumuştı -ama şimdi bu konuşma sırasında bir şey içsem olmaz- diye düşündü. Okan Bey içer miydi? Evet. Sümenin üstündeki kalemi aldı, elinde çevirmeye başladı. Taner Bey, eski mesai arkadaşını iyi tanıyordu, onun stres altında yaptığı bu hareketi görünce, ters giden bir şeyler olduğunu anladı.

— Her şey yolunda mı?

— Yolunda. Neden sordunuz?

— Okan Bey, bugün de gelmedi de.

— He o mu? Yeni mağaza için koşturuyor.

Bir sorun vardı evet ama Taner Bey, sorunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünemeyecek kadar iyimserdi. Bu iyimserliğin ardında, yıllardır işinin gereğini koşulsuz olarak yerine getirmiş birinin özgüveni vardı. “On beş yıl...” diye geçirdi içinden Ferdi. “Bir kez bile saygıda kusur etmedik birbirimize.” Ne çok şey öğrenmişti ondan. Taner Bey, meraklı gözlerle ona ve eline bakmayı sürdürüyordu. Elindeki kalemi masaya bıraktı.

— Su da mı içmezsiniz?

— Hayır, teşekkür ederim.

İki elini sümene koydu ve konuya giriş yapmaya karar verdi. Derin bir nefes aldı tam bu anda cenaze gününden bir fotoğraf geldi Ferdi'nin gözüne. Taner Bey'in, eşinin acısını mendiline sessizce fısıldadığı çaresiz görüntüsü. Düşünme bunları şimdi, bunları düşünmenin ne yeri ne de sırası.

— Kızınız, evliliğe alışmıştır umarım.

— O alıştı gibi de... Ben onsuzluğa pek alışamadım.

— E tabii zor, zamanla diyelim.

Niye bu konuya girmişti ki? Acil toparlanması lazımdı. Sümendeki kâğıda tekrar baktı.

— Dokumaların satışında, örmelere göre düşüş var.

— Ciro düşüyor ama satış miktarı aynı, piyasa değeriyle ilgili.

— Evet, evet. Piyasadan tabii. Toparlar umarım.

Yine bir sessizlik. Emekli olduktan sonra da çalışmaya devam etmişti Taner Bey, yeni satış elemanları yetiştirmişti. “İnsan yaşlanınca neden kendini bilip köşesine çekilmez? Bir köşesi yoksa çekilecek, çekilemez.” diye yanıtlandı kendini.

— Size çikolata ikram edeyim mi?

— Eh, peki alayım.

— El yapımıymış bu çikolatalar dün aldım.

— Çok lezzetli, teşekkür ederim.

Yeniden bir giriş, tekrar kâğıda baktı.

— Son altı aydır satışlarımızın çoğu internete kaymış.

Taner Bey, ağzındaki çikolatayı yutana kadar bekledi:

— Evet çok iyi oldu bu, ona harcaçacağımız enerjiyi üretim takibine, ürün yüklemeye harcıyoruz artık. Neredeyse sıfır hata ile çalışıyoruz. Bu da satışları

arttırıyor.

— Evet, iyi oldu tabii.

Kalemi tekrar elinde çevirmeye başladı. Taner Bey, sehpanın kenarındaki peçeteyle ellerini silerken gözü yine kaleme takıldı.

— Şimdi bir su alabilirim.

— Efendim?

— Size zahmet olmazsa bir su içebilirim.

— Hemen.

Nezâket Hanım'ı arayıp su istedi. Su gelene kadar hiçbir şey konuşulmadı. Nezâket Hanım, suyu verirken Ferdi'ye baktı:

— Sen iyi misin müdürüm? Betin benzin atmış.

Şu kadının müdürüm deyişinde bir ima sezmemeli miydi?

— Biraz başım ağrıyor, teşekkür ederim.

— Geçmiş olsun, dedi Taner Bey.

— Teşekkür ederim.

— Zencefil kaynatayım mı sana?

— Hayır teşekkür ederim.

— Sen bilirsin.

Nezâket Hanım odadan çıkana kadar ona baktı, kapı kapanınca yine göz göze geldiler. Yeni bir sessizlik bütün odayı doldurdu. E-postayla bildirirse daha mı iyi olurdu? Bir anda vazgeçti bu düşünceden. “Yok, daha kötü olur.”

— Ne kötü olur?

Bunu sesli mi söylemişti?

— Bir ağrı kesici alsam mı diye düşündüm de vazgeçtim. Bir çikolata daha almaz mısınız?

— Bana kâfi, teşekkür ederim. Siz biraz dinlenin, ben de işimin başına döneyim. Geçmiş olsun.

— Olur, tabii, teşekkür ederim.

“Belki de bugün böyle bir meseleyi konuşmak için doğru bir gün değil.” diye geçirdi içinden. Pazartesi belki, daha iyi bir gün olabilir.

Cam Kenarı

Öykü

Aykut Akdere

İrfan okul servisinin önüne geldiğinde mutluydu. Cam kenarını kapabilecek kadar hızlıca terk etmişti sınıfını. En arka sağ koltuğa geçip camı araladı, gömleğini kravatını çözdü. Arkadaşı Doğan servise bindi, çantasını bıraktı. Merhabalaşmadılar. Ancak inerken:

— Gelmiyor musun ?

— Nereye?

— Mevzu var. Yiğit'i fena sıkıştırmış ikiler bugün.

Başka da bir şey demesine gerek yoktu. İrfan ceketini giydi, servisten indi. İkinci ve üçüncü sınıfların neredeyse tüm erkekleri hep beraber okulun bahçesini terk ettiler. Yürümeye başladılar.

Mayıs rüzgârı yerden başıboş bir poşeti kaldırdı, biraz uçurdu. Havalanmadan İrfan'ın bacağına yapıştı. Bacağını savurup poşetten kurtuldu. Poşet bir başkasına tutunmaya çabaladı. Olmadı, yere düştü. Sonra onlarca lise öğrencisinin adımları altında ezildi, kirlendi ve pek uçacak bir hâli kalmadı.

Koca bir grup lise öğrencilerinin ağzını yüzünü dağıtmak için kendilerinden emin adımlarla yürüyorlardı. Bu kararlı arkadaşlarının aksine İrfan birazdan yaşanacakları kafasında pek canlandıramıyordu. Düşünmüyordu da. Gözleri, birbirine benzer ama uyumsuz dükkân tabelalarına takıldı. Okumayı böyle böyle öğrenmişti. Babasının elini bir anda bırakır, gözlerinin oltasına takılan bir tabelaya kitlenir, yavaşça hecelemeğe başlar, ne yazdığını anlayana kadar da oradan ayrılmazdı. Babası pek yardım etmez ama en azından tahammül ederdi. Şimdi içinde bulunduğu kalabalığa adımlarını uyduruyor, hiçbir tabelayı kaçırmadan okuyordu. Ancak yine de içinde bir şeyleri kaçırdığına dair bir his uyanıyordu.

İki dar sokağı birbirine bağlayan orta noktada kırk-elli lise öğrencisi durdu. Kalabalıklaşan sokağın dükkânlarının kapıları yavaşça kapandı. İkiler ikileri, üçler üçleri buldu ayrıştılar. İrfan'ın servisten arkadaşı Yiğit, ikinci sınıflardaki çocuğun önüne geçti.

— Kardeşim ya sen burada benden özür dilersen, ya teke tek dalarız, ya da burada bu kadar adam birbirine girer, sen söyle.

Karşısındaki çocuk hiçbir şey söylemedi. Kafası Yiğit'in gözünde patladı ve ortalık karıştı. Herkes birbirine vurmaya başladı. Hazırlanmış kemerler bir diğereğinin sırtına iniyordu. Dükkânların kapıları kapandı. Tüm öğrenciler kendilerini o ana bırakmış rakiplerinin yüzlerine, kafalarına, sırtına, bacaklarına vuruyordu. Babalarını, annelerini, okulda boşa geçen zamanı, berbat hocalarını, kısıtlı yaşamlarının duvarlarını yaşlılarının yüzünde dövüyorlardı. İçlerindeki öfkeyi anlıyorlardı. Tamamı aynı ruh hâli ve acımasızlıktaydı. Karşılıklı bir rıza, bir anlaşma vardı ortada.

İrfan tüm bu uyumdan uzak, ne olduğunu anlamamış hâlde kendisini bir türlü kavganın ritmine bırakamıyordu. Etrafta bir şeyler oluyordu, sert bir şeyler. Bir adım ötede ama uzak. Onu bu şaşkınlıktan uyandıran, rüzgâr gibi baldırına yapışan bir tekme oldu. Dengesini kaybetti. Hemen arkasındaki birine tutunmaya çalıştı. Olmadı, yere düştü. Panikle ayağa kalktı. Kendisini tekmeleyen arkadaşının yakasına sarıldı. Kendisinden hiç beklemediği bir güçle boğazına yapıştığı arkadaşını, önünde kapıştıkları tekelin dondurma dolabına dayadı. Yumruğunu kaldırdığı gibi indirdi. Kendini öfkeye bıraktı. Dolabın cam kapağı tuz buz oldu. Bir adım geri gidecekken aniden tekelin kapalı kapısı açıldı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam gözlerinde alevlerle dükkânından çıktı. İrfan'ı yakaladığı gibi elini havaya kaldırıp yüzüne iki tokat çarptı. Adamın elleri havadayken kirli sakalının üstünde gürleşmiş bıyıkları tıpkı babasınıninkine benziyordu. Tokadı yediği gibi kendini adamdan kurtardı. Kavgadan, tabelalardan, yediği tekmeden, camı kırık dondurma dolabından, suratına çarpan tokattan kaçtı. İstasyona kadar koştu. Bir banka oturdu. Ellerini cebine atıp bir sigara arandı, bulamadı. Trenin yaklaştığını duymadı bile. Önünde duran vagonların kapılarının aynı anda açıldığını gördüğünde birden banktan fırladı trene atladı. Oturmak için bir cam kenarı baktı, bulamadı. Kalabalığın içinde inene kadar ayakta durdu.

Eve vardığında herkes her zamanki yerinde her zamanki işini yapıyordu. Babası terk edeli beri evi annesi geçindiriyordu. Genç kızlığından kalma dikiş becerisiyle önce birkaç akrabaya sonra eşe dosta, derken sabah akşam herkese dikiş dikmeye başlamıştı. Şimdi mutfak camının önündeki masaya kafasını eğmiş model çiziyordu. Ablası rica minnet aldığı bursunu kaybetmemek için odasında camın önüne dayadığı ufak masada gece gündüz ders çalışıyordu. Babaannesi ise pencere önündeki berjerinde yine Kuran okuyordu. İrfan onun her zamanki gibi mırıldanarak değil de ufak ufak ağlayarak okuduğunu fark etti.

Kir pas olmuş gömleği gözükmesin diye hızlıca odasına gitti. Kumbarasından para alıp sigara almaya çıktı. Kimseye bir şey demedi, kimse de nereye diye sormadı. Bakkala doğru yürürken yumuşak akşam esintisi yüzüne çarpıyor, tokattan kalma kızarıklığı ortadan kaldırıyordu. Bakkalın önüne geldiğinde gözü tabelaya değil kırmızı dondurma dolabına kitlendi. İyice yaklaşıp cam kapağı yana kaydırıldı. Bir kutu aile boyu çikolatalı vanilyalı dondurma kaptı. Koltuğunun altına sıkıştırdı. Cam kapağı yavaşça, dikkatlice kapadı.

Eve vardığında sessizce mutfağa girdi, dondurmayı dört kupaya pay etti, kaşıkları çıkardı. Tepsiye yerleştirip salona geçti. Cam kenarındaki berjere oturdu. İçinde pek ne olduğunu anlayamadığı bir sıcaklık belirdi. Ergenliğin kalınlaştığı gür sesiyle içeri, ailesine seslendi.

Kaybettim Sandığım Bir Geçmiş Zaman Yazısı

Öykü

Sevda Deniz Karali

Paltomun kolunda yapışık duruyor. Gümüş rengi. Işıl ışıl. Başka bir yerde görsen bir amacı var dersin. Burada yok gibi. Öyle ki eli giden insanlar oldu çıkıp atmak için. Rastgele yapışmış herhâlde diye. Durdurdum. “Yok” dedim, “onun bir anlamı var.” Kaldı ki ne haddine. Bir şey sökülüp atılacaksa üzerimden buna ben karar verebilirim. Ya da veremem. Verdim sanır veremediğimle yüzleşirim belki. Ama bana kalmış. Bu kadar kısa zamanda biriktirdiğime hayret ettiğim anılar gibi.

Hava bir anda ne kadar soğumuş. Yokuş çıkıyorum ama o bile ısıtmıyor. Sağımdan kuş sesleri. Kuş sesleri deyip geçemem, bir koro çünkü bu. Bir orkestra. Bambaşka bir dünya. Ne güzel bir dünya. Uzatıyorum başımı tellere doğru, ardında ağaçlar var upuzun, yemyeşil. Altlarında taşlar. Sıra sıra, yan yana, kimi dopdolu kimi yazılmayı bekleyen ömürlük boşluklarıyla. Ne tuhaf, hepsi beyaz. Neden beyaz? Neden sadece yazılar var üzerlerinde ve neden yazılar hep simsiyah? Bir yerde görmüştüm yine böyle ağaçlar arasında bir mezarlık, taşlar vardı yine upuzun ama küçük resimler de vardı üzerlerinde, hemen yanı başlarında da birer sandalye. Demirden, zarif, ruhu olduğu belli sandalyelerdi. Onları öyle bomboş dururken görmek bile mutlu hissettirmişti. “Bak, buradalar hâlâ. Kalk gel uğra arada. Otur bir soluklan, yanına al çayını iç. Anlat bir şeyler, bir dinleyen hep var.” Ya da duyguların bana gelişi hep bu kadar.

Zaman durmuş olsa daha dinlerdim o kuşları. O taşlarda yazanların aksine benim zamanım henüz durmadı. Aradaki tiredeyim daha. Tire. Bir minicik çizgi. Ama uzaktan. Yaklaştın mı upuzun bir yol. Yaklaştın mı görüyorsun; öyle dümdüz falan da değil. İnip inip çıkmış, düşüp düşüp ayaklanmış kim bilir nasıl. Bilmez işte kimse. Tek bir çizgiden ibarettir her insan birbirine. Ha kimi o çizgiden birbirine uzanır, bağlanır, o ayrı masal. Bağlanabiliyisen, elindeyse, kal.

Elimde telefonumu tutuyorum sımsıkı. Belki yazar diye ummanın alışkanlığı. Kuşları, taşları ardımda bıraktım. O yokuşu çıkarken bir çöp çıktı karşıma, durup yanı başında o gümüşü kolumdan zar zor çıkardım. Parçalaya parçalaya. Hepsini değil ama; minicik bir kısmı kaldı. Yapışık, sımsıkı. Kalması gerek belki de, dedim sırf hayatımın şiiri sürsün diye sanki. Kaldı.

Dört dakika. Sonra üç. Sonra iki. Derken metro geldi. Oturdum, ne tuhaftır. Acaba evren ortalık yere yıkılır mı sandı? Farkında değil mi yıkılmanın binbir türlü şekli var?

Telefonumu çantama koyuyorum. Ellerimi tutuyorum sımsıkı. Kolumda

küçücük, gümüş bir iz. Yara bandı olamayacak kadar aciz. Belki de yeterince istemedin tamamen çıkmasını, diyorum içimden. Bir cevaba ihtiyacım yok. Bir cevap istediğim de yok. *Şimdi değil*. Bırakıyorum ellerimi, tırnağımla saldırıyorum o gümüşlüğe. Zaten ne kadar canı var ki, yok oluveriyor hemen. Hiç var olmamış gibi. Ama gittiği yerde kirli, varla yok arası bir iz şimdi. Belli ki hep de olacak.

Belki de bu yüzden söküp atamıyorum seni.

Güne Dair

Şiir

Mehmet Ali Dönmez

Denize daldım yine bugün,
Haberin yok biliyorum.
Yeniden doğup yeniden ölüyorum.
Ve ben
Yeniden sevgilim, yeniden ben oluyorum.
Yatmıyorum artık,
Uyumuyorum da
Hayal de kurmuyor,
Duş da almıyorum.
Dört nala giden hoyrat yalnızlığımla
Arsızca sevişiyorum.
Bakirenin günlüğündeki fahişe ruhu,
Piç çocuğun uslu bekleyişi
Dört yanımı sarıyor, çıldırıyorum.
Ve ben sevgilim..
Ben bu kentten giderken
Cebimde ellerimle,
Sende kalsın denizler, gökyüzü, umut ve martılar.
Çünkü bana, bende kalan ben yeter.

Tılsım

Şiir

Aycan Aluçlu

bu sabah bir geyik öpücüğü ile uyandım
öyle deme...
tılsımlara oldum olası inanırım
sözlerden çok suslara
şiire
bahara
ve yine de şaraba inandığım gibi
tılsımlı sabahlara bayılırım

bu akşam bir kadın öptü
sevgilisini
bilmediğim bir dilde sarhoş oldular
yeni kapatmıştım oysa
defterimi
tekrar açtım
kadehimi tekrar doldurup
anımsamaya başladım

bu öğlen kuzey güneşiydi yakan
önce gözümü
sonra içimi
koskoca bir mart'ı bembeyaz karlar altında
serilmişken sokaklara
döküldüm ben de
ve sustum uzunca

derken nihayet bir ses duydum
yoluna düştüm kadehimi boşaltıp
çok yıl olmuş unutmuşum
tılsımlı günler nasıldı
nasıl dans ettirirdi heyecanı
nihayet tanıdık bir ses duydum ben de
ve dans etmeye başladım
öğlen güneşi altında sebepsiz yere...
öyle vedalaştım mart'la
karla ve içimdeki sessizlikle.

**Beni
-bir kadının yağmurlu
bir gece vakti ağlayarak
bana sarıldığı masumlukta-
Hatırlayın**

Enes Turan

Beni iyi hatırlayın, solgun gözlerimi anımsadıkça
Toprağa doğru çürümek isteyen ruhumu
Geride kalan tüm çabalarımı, pişmanlığınızla sulayın
Genç ömrümde çiçekler açamayan ruhum
Belki arda kalan düşüncelerinizde sevinebilir.
Konuşmak, kafamdaki birikintileri kavuşturmak istiyorum
Bir şeyler bekliyorum bunun için
Ümidimi kendimden dahi saklıyorum
Daha fazla karamsarlığa düşmemek için
Verilen sözlerin nemini kurşunluyorum.

Ellerim, körpe bir hamalın elleri
Titriyorlar durmadan tutunacak dallar bulamadıkça
İmdat diye bağıyorlar dile gelip
Aradan geçecek birkaç günü bekliyorlar
Belki meczup bir göz, yakamdan tutar
Beni tımarlanan düşüncelere peyda eder.
Beni hatırlasın gözlerime sürme çeken tanrılar
Valizimi boşa taşıyorum, biliyorum
Konaklayamayacağım hayatların ömründen
Bir pişmanlık ve bin ah ile çıkıyorum.
Oldukça sessiz, belleğim hatırlıyor binlerce düşmeyi
Kafamdaki birikintileri konuşurmak istiyorum
Umudu yeniden saçlarıma bulayabilmek için.

Şimdi sor bana, kalbini susturmadan
Yakandan öpücüklerini boşalt ve sor
Evet, sana diyorum, senden başka baykuş var mı bunu okuyan?

Sor, çocukluğundan cesaret bularak.
Neden ilk vazgeçilen benim ömrüm
Sor, evden yalın ayak sokağa sürdüğün gence
İnanıldığı bir başka din var mıymış gözlerinden başka.
Hemen sorun sevgilerimi çünkü ben
Ne anlatacak diller bulabiliyorum
Ne de kulağa fısıltıyla söylenen sevgiler.

Hiç mi yok hatırlınızda sevgilerim,
Hani ağlayıvermişti genç bir kız
Terlerimi tenine birleştirirken hissettiği sevgimden,
Hani yine ağlamıştın uçurumun dibinde
Ve benim ketum aklım
Yanımdayım deyivermişti.
Baykuşları da tutup ellerine vermiştim aydınlığı
Şimdi kanat çırparak uzaklaşan yaşamdır
Yaşamımı yitirmeyi sağlayan, yaşanamayanlardır
Fakat biliyor gökler, suç iyilikten yapılma olmamda değil
Suç, kötülüğün yabancı dudaklarla yüreğinize akması.

Sevgili baykuşum işte bu satırları okurken
Tek kaşını tanrıya yöneltecek
Ve bilinmeyen biletlere sığınağına
Ya da mutluluğun şarkılarına kendini kilitleyecek
Tek kaşı havada kalacak
La havle diyecek biraz müslümanca
Ne saçmalıyor bu kâfir
Tanrıya inanmayan taş kalbi,
Ben gidince mi dile geldi, diyecek.
Haklı olabilirler genç insanlar
Ama ben aptal buluyorum doğrusu onları
Verdikleri intiharları biraz saçma
Biraz isyan buluyorum.

Sevgili baykuşuma ulaşmak için beklediğim gecelerden
Vazgeçiyorum, böylece sabahlara umut etmemiş oluyorum
Hem, hangi telefonun sesi döndürür hayata hâbil ile kabili?
Evet çocukluğumda kulağıma okunan sela
Ve hayatımı saran mitler var
Bir cübbelinin boyuna sakladığı çocukluğum var
Hâlâ bulunamadı, bulunamayacak
Çünkü ben, yüksek irtifalardan bırakıvereceğim ruhumu
Zaten bine bölünmüş saçlarım

Bir ah ve bin pişmanlıkla ellerinden dökülecek
Dökülecek kanlarım sinematografik biçimde
Ve beni belki affedecek
Yedi göklerin yaratıcısı.

Hâlâ umduğum bir umudum olmasına karşın
Karşılıksız kalıyor verdiğim dilekçeler
Ben
Selam
Diyorum ona.
Beni yok olmaktan niçin tutmadın?
Neden yıkıp geçtin dizleri kanayan çocukluğumu.

O
Selam
Diyor enteresan bir biçimde
Düşmanlarım görse beni düşündüğünü düşünür
Hâlbuki ben görüyorum
Ve
Düşümde bile düşündüğünü düşünemiyorum.

O
Çok uğraşlarım var
Diyor.
Haklı diyorum kafamın kıvrımlarından
Bunu bir ben duyuyorum.

O
İstemem zulümkâr bir piçin tohumunu yüreğimde
Göçüp gidebilirsin, düşündüysen vaktinin dolduğunu
Ve saygın yoksa eğer
Bizim gibi soylu kanlarına
Ve anlamıyorsan hâlâ başka tohumlarımın olduğunu
Ben ne yapabilirim ki
Ölmekte olan gençliğine?
Diyor.
Bunu kafasının kıvrımlarından diyor.
Ben ilginç bir şekilde duyumsuyorum
Çünkü bu baykuşun gözlerini ağlarken gördüm
Hatırlayın, uçurumun dibinde gördüğümü.

Hâlâ biliyorum ne yazık ki insanın ne zaman savunmasız olduğunu
Hele baykuşların ne kadar güçsüz
Ve kendilerini ne kadar suçlu hissettiğini iyi biliyorum.
Yine de merhametle yaklaşıyorum onlara
Bir peygamberin merhametiyle

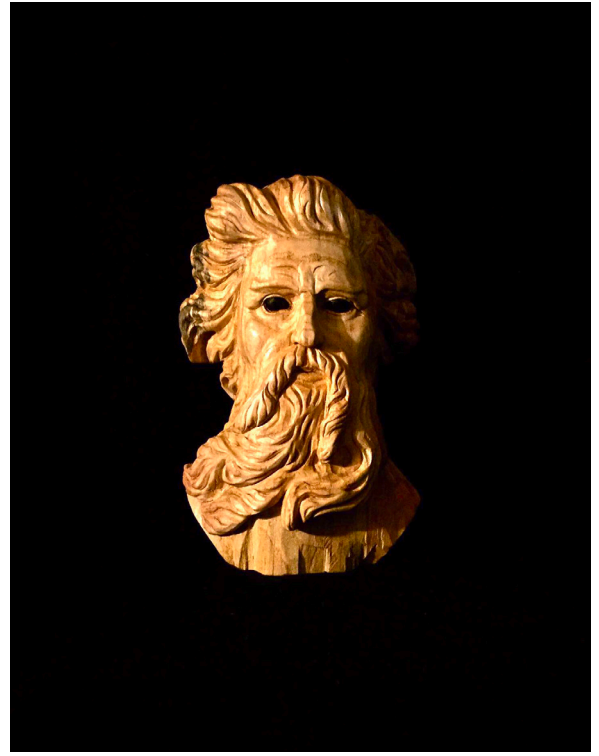
Sonra onları tüm günahlarından özgür kılıyorum
Fakat onların umurunda bile olmuyor naaşımın.
Bırakılan mektupların ve bin ahların
Ayırında değildir
Nabızı düşük atar bileklerinde
Kulaklarınızı göğsüne yatırdığınızda duyamazsınız
Benim gibi mağrur bakmayı bilmiyorsanız,
Bir kalpleri olduğunu anımsayamazsınız.
Evet, baykuşlardan bahsediyorum hâlâ
Ve evet o, tek kaşı tanrıya yakın, okuyor bunları
Yüreğimin bu vaziyetine beni iten meczup gözlerini
Parmaklarının fazla kıvrılan eklemlerini
Ve boynuma dolamam için ördüğün aşkı
Öpüyorum
Sevgili -m-
Baykuşum.
Var sen git aydınlığa terli şafaklarda
Ben tüm insanlığın zulmünü
Kara düşüncelerini
Ve başparmaklarının yanındaki çocukluk yaralarını
Alıp
Bir başka tanrının yanına gidiyorum.
Böylece bahar getirdiği gibi
Geri götürüyor,
Tenine değmenin sevincini yaşayan yoncaları
Ve saçlarına takılı kalan gelincikleri.

Antik Olimposlular Serisi *Heykel*

Murat Gülcen

Ağaç Heykeller, Katı Kütle Yontu, Ceviz.

1-Zeus

Karartmış gözlerini oturmakta Olimpos'ta,
Yıldırımlarını biliyor kullarının tragedyasına...

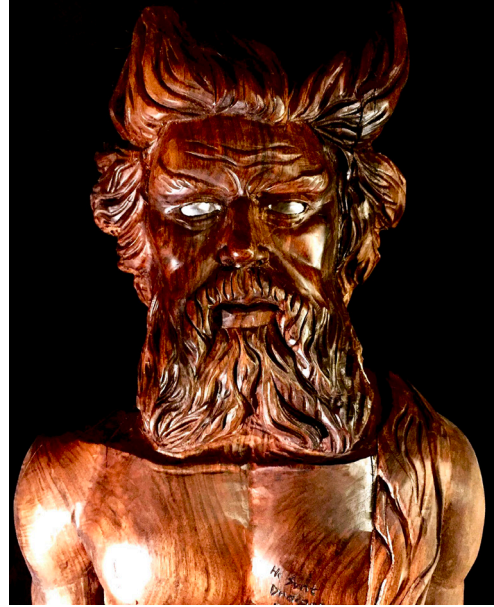

2-Poseidon

Suya hükmeden hükmeder mi kaderine,
Suya yazsam kederimi
Ulaşır mı göğün ahengine?

3-Hades

Biraz kırgın, biraz kızgın/öfkeli
Kral mı demeli bu yer altı sürgününe
Yoksa garip mi?!

